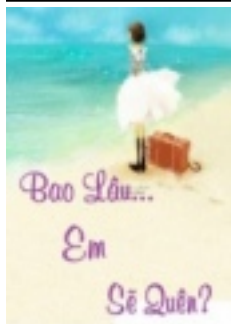

Bao Lâu...em Sẽ Quên?

Contents

Bao Lâu...em Sẽ Quên?	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ....	3
3. Chương 3: Có Phải Là Duyên Số?	4
4. Chương 4: Hội Sinh Viên	6
5. Chương 5: Đổi Thay Và Khởi Đầu Mới....	9
6. Chương 6	13
7. Chương 7: Hiểu Lắm	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9: Bình Đồi.....	20
10. Chương 10: Hạ Long	21
11. Chương 11: Tàn Nhẫn.....	22
12. Chương 12: Chia Tay....tất Cả Chỉ Là Quá Khứ.....	24
13. Chương 13: Gặp Lại....anh Quên Rồi Sao?	26
14. Chương 14: Quá Khứ...có Trở Về?	27
15. Chương 15: Sự Thật	28
16. Chương 16: Chốn Cũ...	29
17. Chương 17: Lại Một Lần Nữa.....đổi Mặt	32
18. Chương 18: Đính Hôn	35
19. Chương 19: Sự Thật.....	36
20. Chương 20: Trở Lại...	38
21. Chương 21: Thân Thể.....	40
22. Chương 22: Gia Đình	42
23. Chương 23: Trả Lại Những Gì Đã Nhận...em Là Người Tàn Nhẫn?	45
24. Chương 24: Em Sẽ Quên.....	48

Bao Lâu...em Sẽ Quên?

Giới thiệu

Gia Hân: sinh viên Mỹ thuật, luôn giấu mình trong mặt nạ tính cách. . . Tùng Quân: bạch mã hoàn

1. Chương 1

Gia Hân!

_Uh..ra ngay đây....

_Làm gì mà lâu giữ! Buổi đầu tiên đừng để tới muộn chứ....

Nó cười bằng bộ mặt cầu hòa....:

_Thôi mà, tao chờ cho nhen....

_Mày là chúa lề mề....Sau này thằng nào lấy phải mày chắc khổ....

_Không đùa à nha, mày nói thế tao mà ể là sẽ hối tội mày đó....

Ngày đầu tiên bước vào cổng trường đại học....nó thấy nôn nao lạ...vậy là ước mơ của nó đã gần với tầm tay hơn....Nó muốn trở thành một nhà thiết kế tên tuổi nên đã thi đại học mỹ thuật....Nó học ngành thiết kế thời trang trong khi Mỹ Hạnh_con bạn thân nhất của nó lại học nội thất.

Đại học Mỹ thuật....

Hình như nó tới trễ...Vội vàng ngồi vào một chỗ trống:

_Cho mình ngồi cùng nhé!

_Uh, tự nhiên...

_Mình là Gia Hân!

_Còn mình là Loan....Rất vui biết bạn...

_Mình cũng thế...

Vừa nói được mấy câu thì thầy giáo đã vào...môn học đầu tiên triết học....Nó chăm chú nghe giảng cũng thấy thú vị chứ không như những gì mọi người kêu ca về triết....Chẳng mấy đã hết giờ....

_Này?Sao nhìn bồ nghe chăm chú quá vậy?Giới thật đấy, mình mới nghe đã thấy buồn ngủ rồi...

Nó cười hiền:

_Mình thấy cũng thú vị mà..đâu đến nỗi nhàm chán đâu..nếu bạn cảm thấy nó hay sẽ đủ kiên nhẫn để nghe nó..

Loan le lưỡi:

_Không dám đâu mình thấy mỗi bồ nói thế ak!Đi chơi không?

_Tiếc quá mình hẹn con bạn về cùng nó rồi...khi khác nhé...

_Uh, đành vậy....

_Bye nhá!

Nó thu gọn đồng sách vở...vội chạy ra cổng....nhỏ Hạnh mà đợi nữa thì nó la chết...

Nó với Hạnh học chung với nhau từ cấp 3 và cũng thân nhau từ đó...Chẳng có chuyện gì 2 đứa giấu nhau...Nó không sống khép mình nhưng cũng không năng động...nó nhẹ nhàng, tình tế, lạnh lùng ...Nhiều người nghĩ nó xinh xắn nên làm kiêu...nó chẳng phủ nhận....nó không bao giờ quan tâm người khác nghĩ về nó như thế nào...

Nó tĩnh lặng bao nhiêu thì Mỹ Hạnh lại ồn ào bấy nhiêu...Mỹ Hạnh sôi nổi, nhiệt tình, tham gia nhiều hoạt động đoàn thể....người ta biết tới nó như một thủ lĩnh đầy tài năng..

Không ai hiểu vì sao 2 đứa nó lại thân được với nhau...như 2 thái cực nhưng chưa bao giờ chúng nó thấy khó chịu vì tính cách người kia..thế nên tụi nó cứ thân thiết đến giờ....

_Đợi lâu chưa Nhóc?

_Mày làm tao hết hồn ak!Hết kêu người ta chậm chạp nữa nha...

_Uh thì lớp ta ồc chút việc...đi chơi không?

_Thôi tao về cửa hàng giúp mẹ chút...

_Uh...tao đưa mày qua đó...

Nó sống với mẹ...một mình mẹ..nó chưa bao giờ biết về ba....mẹ chăm lo cho nó dành cho nó cả tình yêu của ba...Mẹ có một nhà hàng ...không quá lớn nhưng cũng có tiếng...vì thế nó được sống khá sung túc...

Nhà hàng nằm trên đường Phạm Ngọc Thạch, trong một không gian rộng và có tính nghệ thuật....cửa hàng thu hút được rất nhiều người...không gian ấy chính là thành quả của nó...bạn bè đã nhận xét nhà hàng này nhẹ nhàng và thanh tĩnh như chính con người nó vậy...tầng 1 là không gian rất thanh nhã...Bàn ghế bằng mây tre, những chiếc bàn tròn cùng với ghế tựa nhỏ...giản dị mà thuần khiết...Điều đặc biệt là bức tường lớn...đó là một bức tranh đồng quê...một nét thôn sơ mộc mạc khác hẳn về xô bồ vội vã của thành phố....những âm nhạc không lời luôn được dạo như những dòng tâm sự nhẹ nhàng trôi..để khiến người ta thấy quên đi mọi phiền muộn trong cuộc sống.....

Tầng 2 như cách ly hẳn với tầng dưới...ở dưới là nét thôn sơ nhân tản thì ở đây lại là sự sang trọng cao quý...chỉ có 2 màu trắng và đỏ...bộ bàn ghế sô pha với ga màu đỏ _trắng....mỗi bàn đều để một bình hoa lụa....ở trên còn có một sân khấu nhỏ nhỏ...cùng một cây dương cầm...để khách có thể dạo nhạc...chính vì thế đây là không gian lý tưởng cho những cặp tình nhân..

_Mẹ em đâu hả chị?

_Cô đi ra ngoài có chút việc....

_Dạ...em cũng đi luôn đây...chị làm việc nhá...

Nó lấy xe phóng đi...một chiếc máy ảnh...một cái giá vẽ...chẳng biết nên làm gì....

2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ....

Trong cuộc đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều người nhưng chỉ 1 số ít trong đó có ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng ta.....tất cả có lẽ là do duyên phận

Gửi xe nó để mình thả dọc theo đường Hoàng Diệu...con đường này bao giờ cũng thế bình yên lạ...nó cầm máy ảnh xoay ống kính và chụp...nó thích sự tĩnh lặng nơi đây...Không hiểu tại sao từ bé nó luôn tĩnh lặng..lặng lẽ tới nỗi người ta có thể không phát hiện ra nó...nó thanh cao...khó gần....người ta nói thế và nó đôi khi cũng nghĩ mình như thế...

Đi hoài, nó thấy một anh chàng đang đứng cạnh giá vẽ...nhìn chăm chú vào một khoảng không xa lắm...vô thức nó đưa tay lên bấm máy....chàng trai cao, mặc chiếc sơ mi trắng nhưng nhìn không giản dị mà lại rất phong cách, nụ cười của hắn có nét gì ngọt ngào khó nói rõ được, lần đầu gặp nó đã nghĩ thế nhưng không rõ tại sao...nặng chiều nhẹ chiều lên chiếc khuyên tai đá xanh tạo ra 1 tia sáng đập vào mắt nó...trong khoảnh khắc ấy nó thấy chàng trai đó vừa gần gũi vừa xa lạ...một cảm giác lần đầu tiên cảm nhận được...

Bất chợt hắn quay lại:

_Phí người mẫu tính thế bào hả nhóc?

_Anh nói gì?

_Chẳng phải tôi làm người mẫu cho em từ bấy tới giờ sao?

_Phí anh nhìn tôi..coi như hòa nhá...

_Sao kỳ thế?Tôi nhìn em?

_Thế sao anh biết tôi chụp hình anh?

_Uh ha.....tại sao nhĩ?

Anh ta lại cười nụ cười có thể làm tan đi tất cả cảnh vật xung quanh....Hắn rất đẹp trai...có thể là người mẫu chẳng?

_tôi sẽ gửi tặng anh bức ảnh....anh để địa chỉ cho tôi....

Trời đang nói gì thế này...tự dưng xin địa chỉ...có phải không vậy Gia Hân....

_Em định xin địa chỉ của tôi hả..lý do này không thuyết phục cho lắm...

_Oh, nếu anh nghĩ thế...xin lỗi, đừng nói tôi không trả công cho anh..tạm biệt...

Nhìn theo bóng dáng cô gái đi xa dần...Tùng Quân khẽ cười..lâu lắm rồi cậu không gặp người nào thú vị như thế...

Cúi xuống nhặt thứ cô bé đã đánh rơi..cậu không vội vàng gọi cô bé lại mà chậm rãi nhìn... “Thế sinh viên...đại học mỹ thuật.....Trần Gia Hân...lớp.....”

Lại một nụ cười nữa....có chăng trên đời tồn tại một thứ là duyên phận?

Về đến nhà, nó cất đồ rồi chạy xuống bếp nấu cơm...Nó vui vẻ hát theo tiếng nhạc....Mà không ngờ mình đang hát..

_Con gái có gì vui thế?

_A, mẹ về..có gì đâu mẹ..

_Mẹ thấy có bao giờ con hát như vậy đâu...đi học vui không con?

_Vui mẹ ạ...Con nấu cơm xong rồi mẹ thay đồ để ăn cơm...

Dọn dẹp xong nó vội rút lên phòng...lấy sách vở ra đọc trước...nó lại nhớ về người đã gặp lúc chiều...một con người khá khó hiểu....anh ta cao ngạo nhưng lại có vẻ trẻ con, đứng đắn như ng lại hơi nhí nhố...chẳng biết phải hiểu anh ta là người thế nào...ủa, mà sao mình lại để ý tới tên đó chứ?

3. Chương 3: Có Phải Là Duyên Số?

Một ngày mới lại bắt đầu, mùa đông trời lạnh để chui ra khỏi chăn ấm là cả một vấn đề.....nhưng giờ học không cho phép nó chậm trễ...vội vàng thức dậy, vệ sinh cá nhân rồi tới trường....

Hôm nay nhỏ Hạnh không có giờ học, nó tới một mình, cũng hơi sớm....nó ngồi xuống một chiếc ghế đá, mơ màng nhìn xung quanh...mọi vật hình như chưa thức giấc...trời sao yên bình quá....giả như lúc nào không gian cũng như thế này.....

Bước vào lớp, mọi người cũng tới khá đông...tiết học bắt đầu, gác bỏ mọi suy nghĩ nó chăm chú học....

Gia Hân....có lẽ là một con người đặc biệt, lạnh lùng nhưng lại khá mơ mộng...Nhiều tài lẻ nhưng ít ai biết được...và nhiều người có thể nghĩ nó là một sách....Nó thường giấu mình khá kỹ, bản thân nhiều tính cách...nhiều khi người ta không biết đâu mới đích thực là một Gia Hân?

Đang giờ ra chơi nó chợt thấy mấy bạn nữ chạy vội ra ngoài, tiếng hò reo náo nhiệt...Nó nhếch môi cười, nó chẳng lạ gì mấy cô nữ sinh chắc là một anh chàng hotboy nào đó...

_Gia Hân có người gặp bạn

Cậu lớp trưởng thông báo

_Gặp mình ak?

_uh

_cảm ơn...

NÓ bước ra thì gặp lại nụ cười ấy, nó thản nhiên gương mặt chẳng biểu lộ chút cảm xúc:

_Anh tìm tôi?

_Chẳng lẽ còn 1 Gia Hân khác?

_Có chuyện gì sao?

_Tôi đến lấy tấm ảnh em đã hứa!

_Xin lỗi, vì anh không nói sẽ nhận nên tôi không mang theo...

_Uh, tôi nghĩ có thứ em muốn nhận đây...

Tùng Quân giơ tấm thẻ sinh viên đọc mấy thông tin trên đó. Nó vẫn bình thản:

_Anh muốn trả tôi, vậy thì cảm ơn....

Nó đưa tay cướp lấy nhưng đã bị Tùng Quân giữ lại...

_Đơn giản thế sao?

_Anh nói đi....

Tùng Quân mỉm cười, đưa cho nó tấm thẻ:

_hiện giờ tôi chưa nghĩ ra, em nợ tôi một việc...

Nó cầm tấm thẻ, nhún vai:

_Được thôi....lúc nào nghĩ ra hãy tìm tôi...

_Số điện thoại?

_Anh đâu khó để tìm được tôi, tôi không có thói quen cho số điện thoại...

_Được thôi..em hãy nhớ anh là Tùng Quân...thế nhé, bye e!

Quân ghé sát tai nó:

_Chắc chắn em phải nhớ tên anh suốt đời.....

_Chào anh...hy vọng anh nói đúng....

NÓ đi vào lớp trong cái nhìn của rất nhiều người....những cái nhìn khó chịu....nó cũng chẳng quan tâm...cuộc sống mà....

_Hân quen anh Quân ak?

_Không...sao Loan hỏi thế?

_Thì có bao giờ anh ấy tìm đến khóa dưới đâu..

_Ra thế..mà hân ta là ai vậy?Sao Hân thấy mọi người lạ vậy?

_Trời Hân nói thật hay xạo thế?

_Nhất định Hân phải biết hân là ai ak?

_Ồ trường này ai mà không biết anh ấy....Nguyễn Tùng Quân, hội trưởng hội sinh viên, đội trưởng đội bóng rổ....

_Mình cũng chẳng quan tâm..anh ta có gì đặc biệt đâu..ngoài việc nhìn cũng khá đẹp trai!

_Anh ấy rất giỏi...đã có bộ sưu tập đạt giải trong cuộc thi thời trang toàn quốc...là niềm mơ ước của bọn con gái....Và anh ấy còn đang theo học ngành quản trị ở Ngoại thương nữa....Vì thế thời gian anh ấy đến trường là rất ít....

Thì ra anh chàng đó cũng khá toàn diện không phải chỉ là một mỹ nam!Thảo nào bao nhiêu người ngưỡng mộ như thế...

Thông tin Tùng Quân tìm gặp một cô nàng năm 1 nhanh chóng lan rộng khắp trường mỹ thuật....Ở cái trường này giờ nó thành mục tiêu săn đuổi số 1 mất...các nàng thì muốn nhìn tận mắt cô nàng may mắn đã lọt vào mắt của hoàng tử mỹ thuật...còn các chàng thì muốn xem mỹ nhân mới xuất hiện.....Vì từ trước tới giờ Quân chỉ quan hệ với miss học viện, khó gần được mọi người tò mò....

Rắc rối này nó đâu muốn tìm đến..nó chỉ muốn bình yên học xong thôi...tự dưng ở đâu xuất hiện một chàng hoàng tử trong mơ của các cô gái lại tìm tới nó chứ...

_Ê, nghe nói mày quen Tùng Quân hả?_Hạnh hí hửng

_Quen biết gì phiền chết mày ơi!

_Là sao?

_Thì hôm đi chụp hình, gặp hần...rồi thế nào rơi mất thẻ sinh viên...hần đến trả mình thôi...nào ngờ...

_Thì ra là thế...mà có lẽ hần có ý với mày đấy, tao nghe nói lạnh lùng là bản chất của hần...dựa vào hành động của hần mà đoán chắc là cảm mày rồi...

_Xin mày, tao chưa hâm đến mức chống lại tất cả con gái của cái trường này...tao còn muốn học...

_Hi, cái này chưa biết được nha!

_Ak, Hân ơi, tao đăng ký ày vào hội sinh viên rồi đó...thứ 3 đi phỏng vấn...

_Mày điên à, sao lại đăng ký cái đó...

_Thì lúc trước tao hỏi qua mày rồi mà....không nhớ ak?

_Nhưng giờ khác...mày có nghĩ là bọn họ sẽ nói ta cố tình tiếp cận hần không?

_Mày để ý tới người khác bao giờ thế?

_Uh thì đang bị người ta soi...

_Kệ đi, mày đành lòng để tao một mình ak?

_Có sao đâu...

_Tao giận mày luôn đấy...bạn với bè....

_Được rồi...tao đi...nhưng được hay không không phải do tao đâu nhé!

_Sao lại không do mày?Mày bắt buộc phải được...người khác không biết nhưng tao quá rõ mày rồi....cầm kỳ thi họa cái gì mày chẳng giỏi....

_Xin mày, mệt quá...về nhanh đi....

4. Chương 4: Hội Sinh Viên

Văn phòng hội sinh viên_ngày phỏng vấn

Trần Gia Hân

_Em tự giới thiệu về mình....

_Thông tin về em đã được ghi rõ ràng rồi

_Em muốn nói thêm gì không?

_Anh cứ hỏi đi?

_Được, em nghĩ mình là người như thế nào?

_Em như người khác nói là lạnh lùng, nhạt....có người bảo em khá kiêu kỳ nhưng em thấy em là 1 người rất bình thường...em luôn theo đuổi những gì mình thích và không bị bó buộc bởi những quy tắc.....

_Không bị bó buộc bởi những quy tắc với vô kỷ luật có khác nhau không?

_Khác....khi em là chính mình em sẽ làm những gì mình thích sẽ không quan tâm người khác nói gì về em..tất cả chỉ về niềm đam mê..>Còn khi em là 1 thành viên của tổ chức em sẽ chịu trách nhiệm về công việc của mình....

_Phần năng khiếu em bỏ trống?

_Vì em không có năng khiếu gì...

_Nếu vào hội sinh viên em muốn đảm nhận vai trò gì?

_Em thích tổ chức sự kiện...và đã có kinh nghiệm tổ chức một số tiệc sinh nhật...

_Cũng khá đặc biệt

_Cảm ơn anh....

_Quan niệm về tình yêu sinh viên của em?

_Em chưa nghĩ tới...có lẽ sẽ trả lời anh sau này..nếu có cơ hội..

_Tại sao?

_Em muốn đúc kết từ 1 kinh nghiệm nhưng kinh nghiệm với em giờ đây là zero..

_Uhm, cảm ơn em...kết quả sẽ được thông báo trên bảng tin vào tuần sau..

_Chào anh!

_Phỏng vấn được ai đặc biệt không?

_hôm nay hội trưởng lại quan tâm tới việc này cơ?

Chẳng bao giờ Tùng Quân để ý những chuyện này, mọi việc toàn giao cho Nam hội phó đảm nhiệm....thờ ơ như thế nhưng phiếu bầu cho cậu vẫn rất cao...

_CÓ 1 cô bé...có vẻ như không muốn tạo ấn tượng...cô bé thờ ơ không muốn thể hiện mình...

_Trần Gia Hân?

_Cậu biết cô ấy?

Quân khẽ cười:

_Biết...để cô ấy làm thư ký nhá!

_uh.....

Danh sách sinh viên trúng tuyển hội sinh viên...đề nghị các bạn đúng 17h30 phút có mặt tại văn phòng hội.....

_Hân này có danh sách rồi đó....

_Uh, tao biết oy....

Văn phòng hội sinh viên:

Xin chào mừng các bạn đã ra nhập hội sinh viên...và sau đây là hội trưởng Nguyễn Tùng Quân sẽ nói đôi lời với các bạn:

_Thay mặt ban chấp hành tôi xin chào mừng các bạn đã ra nhập vào hội.Hội sinh viên đại diện cho toàn thể sinh viên học viện ta, là cơ quan ngôn luận của sinh viên.Ở đây là các bạn sinh viên ưu tú nhất đã lọt qua vòng phỏng vấn.Hy vọng các bạn đem hết năng lực và sự nhiệt tình của mình cống hiến cho hội, giúp hội sinh viên ngày càng lớn mạnh.Xin cảm ơn!!

Một chàng pháo tay vang lên.NÓ nhìn những người ở đây muốn vào clb thì ít mà hâm mộ hội trưởng thì nhiều...nó chẳng quan tâm...

Sau đây sẽ là bổ nhiệm ban chấp hành lâm thời...tạm thời ban chấp hành lâm thời thiếu cán bộ phụ trách văn nghệ và thư ký.Theo hội ý của ban chấp hành...Phụ trách văn nghệ sẽ do bạn Nguyễn Minh Châu tạm thời đảm nhiệm cho tới khi đại hội tổ chức.Còn thư ký hội sẽ do Trần Gia Hân đảm nhiệm.Có ý kiến gì không ạ?

Hân đứng dậy:

_Xin lỗi tôi muốn từ chối nhiệm vụ này...

Ở dưới có tiếng xì xào.Rõ ràng có quan hệ với hội trưởng giờ là thư ký còn giả bộ không đồng ý...

_Lý do của bạn?

_Tôi không có năng lực..không thể hoàn thành nhiệm vụ...

Vẫn là hội phó Nam phải đứng lên..Tùng Quân coi như không liên quan:

_Không ai có năng lực từ đầu..hơn nữa đây là phân công của tổ chức...bạn cứ tạm thời đảm nhiệm, sau 2 tháng đại hội sẽ có quyết định chính thức..

Hân hậm hực ngồi xuống..rõ ràng đây là trò của tên Quân kia....

Sau đây là kế hoạch sắp tới:

Hội sinh viên đứng lên tổ chức hội thi thanh lịch, là hoạt động thường niên của học viện chương trình sẽ kéo dài 1 tháng với vòng sơ loại, sau vòng này sẽ chọn ra 20 người gồm 10nam 10 nữ...bốc thăm thành 10 đôi vào phần thi trang phục...Sau phần này sẽ chọn ra 10 bạn xuất sắc tham gia vòng tài năng và ứng xử....Chúng ta sẽ tổ chức 2 đêm tài năng và ứng xử tại hội trường lớn...Vòng thi cuối cùng sẽ được tổ chức tại nhà hát quân đội.Do chương trình nhận được tài trợ lớn nên quy mô sẽ rộng hơn những năm trước.Công việc cụ thể sẽ được ban chấp hành phân công và thông báo vào buổi họp tuần sau.Mong các bạn chuẩn bị tinh thần.Buổi họp mặt hôm nay kết thúc...Xin cảm ơn!

Ra về, nó đứng đợi Hạnh ngoài cổng trường....

_Chưa về hả Hân?

_Anh ạ, em đợi bạn....Mà anh Quân này, việc kia do anh đứng không?

_Việc gì?

_Anh biết rõ mà..

_ak, uh

_Sao anh làm thế?

_Em thử đi, anh thấy em luôn tỏ ra mình không biết gì nhưng thực ra cái gì em cũng rõ...anh không biết mình nhận xét có chủ quan hay không nhưng anh linh cảm điều đó....

_Anh đợi xem linh cảm đó nhá....

Nó mỉm cười..Quân là người đầu tiên nhận ra con người nó....anh chàng cũng khá thú vị....

_Bạn em ra rồi chào anh!

Chiều đông, lạnh, gió thổi cái rét càng dữ dội hơn...

_Tao thấy anh Quân ấy quan tâm mày nhá...

_Tao chẳng biết...không quan tâm...

_Tao lạ gì mày..mày có cần phải thế không?Xưa nay mày chưa vì ai mà dẫn đo quyết định, hấn là người đầu tiên...

_Mày nhảy cảm quá ha!

Hạnh cười nhẹ...

_tao mà, bạn thân nhất của mày!

5. Chương 5: Đổi Thay Và Khởi Đầu Mới.....

_Hi, làm gì đó Loan?

_Hân ak, đang nhắn tin chút...

_Nhìn mặt vui quá ha?Bồ ak!

_UH....

_Cậu ấy không học trường mình ak?

_UH, học bên kinh tế.....

_Hợp quá còn gì nàng nghệ thuật chàng kinh tế...

_Mà sao không thấy bạn trai Hân bao giờ nhỉ?

Nó cười nhẹ:

_Vì Hân đâu có bạn trai....

_Hân giỡn ak?Xinh đẹp lại hiền như Hân mà chưa có ai?

_Thiệt Hân ế rồi đó...

_Không dám đâu....mà nghe nói Hân với anh Quân?

_Gì ak?Có gì đâu.....

Tiếng nói của Bảo lớp trưởng cắt đứt mọi bàn tán:

_Lớp mình chú ý, về hội thi sinh viên thanh lịch....lớp chúng ta sẽ cử 2 người đại diện tham dự....Cả lớp cho ý kiến...trước tiên là tự nguyện...đây sẽ là cuộc thi rèn luyện cho chúng ta thêm tự tin.....

Không một cánh tay nào giơ lên.....

Bắt đầu có tiếng nháo nhào ở dưới lớp....

_Linh này, xinh thế không đi thì phí...

_1m60 mày ơi...bạn Linh lớp mình tuy nghiêng nước nghiêng thành nhưng chiều cao thì hơi khiêm tốn....

_Mấy ông thích chét ak?

Tiếng tranh cãi đùa giỡn ồn ào chẳng khác gì cái chợ....

_Cả nhà nghiêm túc đi...hạn chót rồi đó.....

_Thì lớp trưởng đi đi, tiêu chuẩn đủ đúng không?

_UH đúng đó, bảo là ok oy...đừng chối nữa...

_Ai đồng ý nào?

Cả lớp nhao nhao tán đồng.....Bảo số ít đành phục tùng đa số....

_Thế tớ tuân mệnh vậy..nhưng có bị loại là tớ không biết đâu nhá....

_Yên tâm đi, không ai trách cậu đâu, một châu kem dài cả lớp là ok phải không cả nhà?

_Chuẩn khỏi cần chỉnh!

Bảo cười mà như mếu...

_Một người xong còn một bạn nữ...

_Loan thấy để Hân đi đi....

_Uh đúng rồi đó..mấy ai bằng Hân đâu...

_Hân đi thay lớp nhé_Bảo nói...

_Hân xin lỗi Hân không đi được đâu....

_Sao thế?

_Hân ở trong ban tổ chức.....

Cả lớp xì một tiếng...

_Thế mà không nói sớm...ban tổ chức là người nhà...thế có gì đặc biệt Hân nói luôn cho cả lớp biết....

_Ngoài phần quà như mọi năm top 10 năm nay được một chuyến du lịch 2 ngày 1 đêm cùng hội sinh viên...nên các bạn cứ tham gia nhiệt tình....

_Hội sinh viên vậy là có anh Quân đúng không?

_Chắc chắn rồi....

Thế là lại một lần nữa cái chợ bắt đầu họp...Bảo ơi tớ đăng ký...biết thế nói ra từ đầu...đỡ mệt.....

Chuông điện thoại của nó reo:

_Anh Quân ak!

_5h em lên văn phòng hội họp ban tổ chức...

_Dạ em biết rồi....

Chương trình lần này trong một thời gian khá dài.....vì thế người dẫn chương trình sẽ không chỉ định một người....chúng ta sẽ chọn ra 3 cặp đôi dẫn phân chia ra các đêm sơ khảo...sau đó sẽ đưa ra phiếu bầu của hội để chọn cặp dẫn đêm chung khảo.....Đương nhiên Hương và Quân vẫn là 2 lựa chọn đầu tiên...còn 4 người nữa mọi người cho ý kiến....

_Hân

_Em muốn thử dẫn 1 lần....

Người ngạc nhiên nhất là Quân, Hân cậu biết luôn thờ ơ với mọi việc...vậy tại sao lần này cô bé lại muốn dẫn chương trình! Luôn luôn làm người khác khó hiểu có lẽ đó mới là Gia Hân!

Mọi người nghi ngờ vì thấy Hân khá trầm liệu có đủ lửa để thu hút được sự chú ý của mọi người...

_Được

Tiếng Quân nói rõ ràng quyết đoán...không ai thay đổi được

_Chương trình mở đầu sẽ do tôi và Hân cùng dẫn..có gì tôi sẽ giúp đỡ Hân...

_Cảm ơn anh_Hân khẽ nói.

Không hiểu vì sao nó lại muốn dẫn chương trình...có lẽ đã đến lúc phải thay đổi chút gì đó..không thể là một người âm đảm mãi được...Từ nhỏ nó đã tự ti vì không có bố đưa đón như bạn cùng trang lứa, mẹ nói bố đã đi xa rồi, còn bọn bạn thì nói nó không có bố, những lời trêu chọc ánh mắt tò mò....lâu dần nó không muốn đáp lại, vì thế nó lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh, từ ngày cấp 1 nó đã tập ỉnh sự cô lập, lạnh lùng sinh thêm phần khí thế cao ngạo....đến giờ cũng chưa thay đổi vì nó thấy như thế rất tốt.....

Người đầu tiên nhận ra nó là Quân...từ cái nhìn đầu tiên nó đã biết người này có thể sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới nó....

Việc tổ chức chương trình khá vất vả...duyet chương trình rồi chỉnh lời dẫn...nhiều khi nó với Quân phải bàn riêng về kịch bản...Có những khi tối mịt mới về được...Quân thực sự là 1 con người thú vị...Với nó anh chân thành như người anh lớn cũng có khi anh nghịch như trẻ con....anh có thể lạnh lùng hoặc sôi nổi.... có lẽ giống nó là loại người có nhiều tâm trạng....Ba mẹ không muốn anh học mỹ thuật nên để được học ở đây anh đã phải miệt mài học cả 2 trường..với ba mẹ anh quản lý mới là con đường anh phải đi....

_Ăn chút bánh này nhóc...cả ngày rồi...

_Cảm ơn anh...

_Không cần khách sáo....

_Lo không em?

_Không...

_Tự tin dữ!

_Đương nhiên...em mà...

Nó cười, nụ cười tự nhiên như ánh nắng nhẹ nhàng mà làm Quân ngỡ ngàng....

Nó có lẽ là một cuốn sách mà Quân không thể nào biết được nội dung khi đọc lướt qua những trang đầu....Nhìn nó không ai biết nó dẫn chương trình xuất sắc như thế, tự tin, giọng nói truyền cảm thu hút, ứng phó với phát sinh của chương trình rất nhanh....nói thật khi đứng ra bảo lãnh cho nó dẫn chương trình Quân cũng như cá cược với chính mình....Những tình huống ngoài kịch bản được nó xử lý rất nhanh như đây là công việc nó làm lâu lắm rồi....Nhất là sự ăn ý nó với Quân tựa như 1 người, nó đã làm chủ được sân khấu.....

Tất cả mọi người đều bất ngờ..liên tục thấy những tiếng xì xào đó có phải là Trịnh Gia Hân lớp thiết kế đó không....Với 1 Gia Hân lạnh lùng, ít giao tiếp. 1 Gia Hân ghi bản đăng ký không có năng khiếu...không ai có thể nghĩ đó là 1 người....

Kết thúc chương trình cũng đã khuya, nhỏ Hạnh có hẹn về trước...nó đành phải để Quân đưa về....

Đứng trước cổng trường, nó gặp Bảo:

_Hân hay quá nha...thế mà giờ Bảo mới biết

_Bảo quá lời rồi, Hân cũng bình thường thôi mà....

_Hân không có xe ăk, Bảo đưa về nghen....

_Bảo về trước đi, Hân đợi bạn...

Quân đã tới nơi:

_Về thôi nhóc.....

_Hân về nghe!

Hân đi rồi bảo vẫn nhìn theo bóng dáng mất hút dần, bạn Hân là Quân ư?Họ thân như thế từ bao giờ?Lẽ nào người ta nói đều đúng....

Hà nội về đêm. Đẹp và yên bình quá....giang tay đón gió thấy mọi ưu phiền như tan biến.....đã lâu rồi nó mới thấy thoải mái như thế này....

_Nhóc làm anh ngạc nhiên quá đó...

_Đã bảo không gọi em là nhóc nữa mà...

_Nhưng anh thích....

_Em không cho...

Không biết từ bao giờ nó với Quân thân thiết như thế....đã có lúc nó sợ...sợ sẽ yêu Quân..mà yêu Quân thì chắc chắn sẽ rất khổ cực.....nó chỉ muốn có 1 tình yêu bình thường....nhưng rồi lại nghĩ đã quá lo xa....có thể là tình anh em...và cũng có thể là tình yêu.....nó không cần phải băn khoăn và lựa chọn.....tình cảm là thứ tự nhiên...Rồi cứ thế thời gian gặp nhau nhiều, nó cũng thấy gần với Quân hơn...

Nó nói nhẹ như gió thoảng:

_Từ nhỏ, em đã muốn thử nhiều thứ, nhưng dường như em không dám thể hiện, em thấy mình cứ lẩn tránh cuộc sống cứ lặng lẽ, cũng có cái tốt....Gặp anh, em thấy hình như em hơi tẻ nhạt...muốn thay đổi một cái gì đó....Em được mẹ cho đi học rất nhiều thứ...dù gia đình không giàu có nhưng những gì một tiểu thư được học, em đều biết....chỉ có điều em không muốn thể hiện....Anh là người đầu tiên nhận ra em đang cố giấu điều gì đó...

Bắt chợt Quân kéo một tay nó nắm thật chặt...

_Em với anh có lẽ cùng 1 loại người...Mẹ anh đã sắp xếp cho tương lai của anh từ nhỏ, bắt anh học đủ thứ...anh không tìm thấy mục đích của cuộc đời mình..dường như tất cả đều là của mẹ..Anh thích vẽ..mẹ cho anh học cũng chỉ vì công ty nhà anh hoạt động cả về thời trang...nếu không mãi mãi anh cũng không bao giờ động được vào cọ vẽ...Con người thật của anh, chắc chỉ em là người rõ nhất.....

Đêm..lạnh nhưng có gì đó ấm áp len lỏi trong trái tim 2 người...2 kẻ cô đơn...2 diễn viên kỳ tài dần thoát khỏi vai diễn của chính mình....

** **

_Tôi muốn gặp Gia Hân!

.....

_Chị gặp em có chuyện gì?

_Cô giỏi hơn tôi tưởng đấy...3 năm nay tôi là người dẫn chương trình chính của trường vậy mà cô mới xuất hiện đã thay thế vị trí của tôi....

_Chị nói gì em không hiểu?

_Nhìn đi....

Huyền vút cho nó khung chương trình chung kết hội thi thanh lịch..người dẫn chương trình....Nguyễn Tùng Quân vs Trần Gia Hân....

_Tôi thực sự không biết...

_Cô sẽ không bao giờ cướp được những thứ của tôi đâu Trịnh Mai Huyền đã nói là sẽ làm..vị trí ấy và cả Tùng Quân của tôi nữa....

_Những gì của chị tôi sẽ không bao giờ tranh dành...nhưng hãy rõ đó là của chị hay là chị ngộ nhận....Chào chị!

Nó bỏ vào trong lớp...một con người đáng thương..kiêu kỳ tới mức hờn hĩnh...

_Chị ta tìm Hân có chuyện gì vậy?

_KHông có chuyện gì đâu

Thấy Hân không muốn nói Loan cũng chẳng hỏi thêm.....

Reng reng.....

_Bye Loan nhá..Hân về trước....

6. Chương 6

Quân dựa người vào gốc cây nhìn đằng sau, 3 2 1...

HỪ

_Trời, anh làm gì đó làm em hết hồn....

_Nghĩ gì mà hết hồn....

_KHông...Nó phồng miệng nói...trông nhí nhảnh như trẻ con....

_Hôm nay anh về sớm ak?

_Uh, đi chơi không?

_Đi đâu?

_Hồ Tây nhá...cho em đi ăn kem...

_Okey...

Quán kem Tây Hồ....

_Ngồi đây đợi anh nhá!

_uh

_Anh làm gì đó?

_Gọi đồ ăn...

_BIết em thích kem gì mà gọi....

_Sao không?

Mời anh chị dùng ạ!

Chị phục vụ đặt xuống 4 ly kem:socola, dâu, dừa, vani với 2 chiếc ly trống...Nó khẽ cười chỉ chỉ vào mấy cái ly:

_Là sao anh?

_Còn phải hỏi ak?Đúng ý nhóc chưa?

_Hi, anh tài ghê há!Sao biết em thích ăn kem trộn...

Quân vênh mặt vẻ rất tự hào:

_Anh đương nhiên biết....

_Chắc lại mua chuộc nhỏ Hạnh đúng không?

Anh đưa tay gãi đầu trong rất ngố:

_Em có cần phải nói thẳng như thế không?

_Hi nhưng thế là anh cũng giỏi lắm rồi...Cho anh này...

Nó đưa một ly kem trộn cho Quân

_Anh có phần ak?

_Sure, chẳng lẽ anh để em ăn 1 mình ak?

_Mà anh này...chuyện người dẫn chương trình của đêm chung khảo là sao?Anh làm thế mọi người lại nghĩ anh thiên vị em đó...

Nó khoảng khoảng ly kem..

_Ai nói gì với em hả?

_Không...anh nói đi...

_Đây là bên nhà tài trợ yêu cầu chứ đâu phải anh...ngày hôm đó họ cũng cử người tới tham dự...họ cần sự mới mẻ...nên đã chỉ định em....

_Uh..thế thì em yên tâm rồi...

** ***

_Đứng đây đợi anh nha, anh đi lấy xe...

_Dạ

_Mời tiểu thư lên xe...

_Anh này...dạo này anh tếu dữ ha!

Lần sau anh mặc thêm áo vào nha đừng để cảm lạnh..trời lạnh thế này....

_Ôm anh đi, thế sẽ ấm hơn đây...

_Em không đùa đâu...

_Anh cũng đâu có đùa....anh lạnh thật mà...Có gì mà ngại em nhìn xem ai chẳng thế...

Quân lấy tay kéo tay Hân đặt vào eo mình....

_Ấm chưa!

_Đương nhiên....

_Những ai ở trường mà gặp anh bây giờ chắc cũng chẳng nhận ra anh đâu....

_Thì bên em anh mới thế này chứ!

Nếu có thể nó mong sẽ mãi mãi được ngồi sau xe anh như thế này...gió thổi lạnh ngắt nhưng anh là người chắn gió cho nó...ấm áp và bình an.....nó như thấy mình như đứa trẻ được anh che chở...bao bọc...

** ***

_Đã điều tra ra rồi, mẹ của Gia Hân là chủ nhà hàng Phong...ngày t7 hàng tuần cô ta đều tới đó...

_Được rồi....

Một cuộc điện thoại cô ta gọi điện cho Quân....

_ Quân ak!Hôm nay sinh nhật Huyền, Quân tới nhé...nhà hàng Phong...42 Phạm Ngọc Thạch

_Nhưng Quân có việc bận mất rồi...

_Tới một lúc thôi cũng được...Quân tới có mặt chút.. chẳng lẽ lại khó khăn như thế sao?

_Thôi được rồi...Quân sẽ đến...

Phong.....

_Ở đây Quân...

_Ừa, sao có mình Huyền ak?

_Uh...Huyền cũng không mời ai.....

Chỗ kia có piano, Quân tặng Huyền 1 bản nhé

Quân hơi lưỡng lự rồi cũng đồng ý....

“Hôm nay sinh nhật một người bạn của tôi, bản nhạc này tặng cô ấy, chúc bạn luôn xinh đẹp!”

Khúc nhạc được dạo lên.....Gia Hân ngỡ ngàng...cuộc hẹn của cô bị hủy là do nguyên nhân này sao?Thật ra cô là cái gì....là 1 trò đùa?

Bìa hát chưa dứt...một tiếng vỗ tay đơn lẻ vang lên:

_Hay lắm, anh Quân!

Quân giật mình quay lại thì gặp nó, vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng cổ hủ..cậu hiểu..về mặt ấy chính là lúc Hân đau khổ nhất...về mặt dành ột người xa lạ...

NÓ lao ra ngoài...Quân vội chạy theo...và có 1 người khề nhếch môi cười.....

_Hân nghe anh nói...em đừng chạy như thế..cẩn thận xe đấy!

_Anh mặc kệ tôi..vào đó với bạn của anh đi....tôi tưởng anh có việc gì thì ra....

_Chỉ là sinh nhật Huyền thôi mà....

_Sinh nhật chỉ có 2 người..anh có biết tầng 2 của PHONG chỉ dành cho các cặp tình nhân thôi không?

_Anh xin lỗi anh không để ý....

_Anh cũng chẳng phải xin lỗi tôi...tôi không có quyền....

_Sao em lại nói như thế.....

Quân đuổi kịp nó, ôm chặt nó:

_Anh xin lỗi, là anh không tốt, anh không để ý cảm nhận của em....

_Tôi không có quyền..tôi chỉ là 1 con bé gốc mà thôi....

_Đừng nói thế mà....anh không biết chỉ có 2 người nếu không anh đã không tới...Anh với Huyền không có gì đâu...nếu anh yêu cô ấy thì đã yêu trước khi gặp em cơ....

_Anh nói gì mà chẳng được..con trai ngoại thương ai chẳng thế...

_Nhưng anh không có cách gì yêu người khác được...trái tim bị người khác đánh cắp rồi...

_Ai thềm lấy cắp trái tim anh....

_Anh không nói là em nhận đấy nhá...

_Anh lừa em....

_Thôi, nhóc đừng giận anh nữa....nhá!

Nó tức tưởi lấy tay đâm vào người Quân....nó trẻ con...như thế mới là hết giận..cậu thật sự rất sợ sự lãnh đạm của nó...

_Đau chết mất...em đánh thì cũng nhẹ nhẹ thôi chứ_Quân vờ kêu..

_Cho anh nhớ....

** **

Như bao ngày khác, nhiệm vụ đưa đón nó đã được nhờ Hạnh chuyển đẹp sang cho Quân....nhưng ở trường 2 người cũng vẫn giữ khoảng cách, nó không muốn bị mọi người đưa ra soi mói...có lúc sẽ phải công khai nhưng nó không nghĩ là lúc này....Buổi họp ban chủ tịch, 2 đứa về sau cùng:

_Mẹ bảo anh tới ăn cơm đó...

_thiệt hả?

_Uh mẹ bảo tội nghiệp sao có đứa xe ôm nào mà tốt thế, đến tận nhà rước con gái mẹ đi học!

nó vội chạy đi sau cái le lưỡi với anh

_A, em chọc anh nhá!Dám bảo anh là xe ôm ak?

Quân chạy vội đuổi theo nó...tiếng cười giòn tan trong sân trường vắng vẻ...

_mẹ ơi con về rồi...

_Cháu chào cô ạ!

_Uh Quân hả?Cháu đưa đón con Hân hoài mà cô chưa cảm ơn cháu được lời nào..thật ngại quá...

_Mẹ ngại gì...con có muốn đâu có người cứ tự nguyện ấy chứ!

_Con bé này....đi vào dọn cơm đi

Nó chạy vào mà còn nhăn mũi làm mặt xấu với Quân y như con nít...

_Dạo này cô mới thấy nó hồn nhiên như thế..ngày trước nó như bà cụ non ấy.....chẳng bao giờ để mọi người biết nó nghĩ gì...Cô cứ nghĩ chắc có ai đó làm nó thay đổi..để ý thì thấy nó hay nói về anh Quân....Cảm ơn cháu nhiều lắm....

_Cô đừng nói thế..cháu cũng như Hân thôi...có lẽ may mắn vì bọn cháu gặp được nhau.....

_Gặp cháu rồi cô cũng yên tâm....

_Dạ

_Mẹ ơi vô ăn cơm...

_Uh, vào đi cháu...

Nó ra kéo tay Quân vào:

_Cơm mẹ nấu ngon lắm đó, anh có phúc ăn rồi....

_Đương nhiên rồi...

7. Chương 7: Hiểu Lầm

ĐẠI HỌC MỸ THUẬT

Cả nhà chú ý...mai là ngày Bảo thi vòng thi cuối cùng vậy hôm này cả lớp mình đi karaoke nhá...coi như lên tinh thần cho lớp trưởng....

_OK

Cả hội kéo nhau đi....ca hát mệt nghỉ đến lúc xong cũng đã 10h...

_Bảo đưa Hân về nhé!

_Thôi Bảo về sớm đi, mai còn thi nữa...Hân gọi taxi được rồi...

_Hân khách sáo Bảo giận đấy...

Dù sao cũng là bạn cùng lớp:

_UH vậy thì phiền Bảo vậy....

.....Cả hai nói chuyện huyên thuyên, lớp nó rất nhanh thân thiết với nhau....nhiều chuyện đến buồn cười....phải công nhận nó rất vui khi có được những người bạn như thế...

_Đến nhà Hân rồi!

Cảm ơn Bảo nghe...

_Hân!

_Có gì ak?

_Hân với anh Quân?

_Là sao?Hân không hiểu....

_Hai người yêu nhau?

_.....không

_Vậy Bảo còn cơ hội đúng không?

Chợt nó nghe tiếng xe máy nổ, chiếc xe mất hút vào khoảng không.....

_Anh!

NÓ gọi theo nhưng vô ích....

_Xin lỗi Bảo....Hân sẽ nói chuyện với Bảo sau....

Nó vội gọi taxi đến căn hộ của Quân....Quân không ở chung với bố mẹ mà ở một mình trong một căn hộ ở khu Trung Hòa...Quân rất dễ nổi nóng..có lẽ tại nó không chịu thừa nhận tình cảm của 2 đứa.....hoặc tại nó đã không nói lý do việc hôm nay bảo Quân về trước vậy mà khi về lại đi cùng Bảo....

_Mở cửa cho em...em biết anh trong đó mà...

Cánh cửa vẫn im lìm....

_Anh phải nghe em nói chứ.....Quân....

Nó cứ gọi mãi vẫn không có người ra mở cổng....nó vẫn ngồi ngoài cổng...gió rít từng hồi.....lạnh tê tái...trời bắt đầu lất phất mưa...cái lạnh cắt da cắt thịt...nó tưởng chừng như không biết gì nữa....

Trong nhà, Quân đứng dựa vào cánh cửa.....ngăn mình không được động lòng...tại sao cô ấy lại phủ nhận..như thế là sao?lại còn đi về với một tên con trai khác như thế.....rất lâu sau cậu khẽ mở cửa, cơn gió lạnh buốt thổi vào...có lẽ Nhóc về rồi....trời lạnh thế này có điên đầu mà ngồi ngoài đó chứ...

Nhưng một điều gì đó cứ thúc giục cậu đi ra....Hân ngồi đó, co ro vì rét...đôi môi nhìn tê tái....Vội bế cô bé vào nhà, Quân tự trách mình sao hờn ghen vô cớ như thế....mà cô bé cũng bướng bỉnh quá cơ, thích để người ta lo lắng :

_Em bị sao thế...ngốc đến thế ak..anh không ra thì em chết rét ở đó ak...

Nó nở nụ cười yếu ớt...

_Em biết anh không bao giờ bỏ em ở đó mà....

_Khờ quá đấy...em biết em làm thế khiến anh thấy khó chịu thế nào không!

_Xin lỗi...nhưng tại anh giận em.....

_Em hư lắm đấy..anh nói chuyện với em sau....

Đi vào tắm đi, cho đỡ lạnh...cảm giờ đấy...

_Hả?Ở đây hả?

_Này, nhóc...em nghĩ bậy bạ gì đó...

_Hok..hihi, nghĩ gì đâu....

.....

_Lạnh không?

_Có

Lấy 2 tay giữ chặt tay nó như muốn truyền hơi ấm của mình sang:

_Ấm hơn chưa!

_Rồi....hi

_Gọi ẹ nhé!

_Anh điên ak, để mẹ giết em chắc...

_Mẹ phải tin anh chứ...

_không tuyệt đối như thế đâu anh ạ....tự tin quá đấy....em về luôn đây...

_Trời lạnh như thế này ...

_Em phải về mà....

Anh đừng giận em nữa nhé...em không cố ý đâu...cũng vì anh em mới không nói ra thôi...hiểu em nhá....đừng giận nữa...

_Em có biết cậu ta thích em không?

_KHông quan trọng vì em có mỗi anh thôi mà....anh phải tin em chứ...

_Chỉ giỏi nói thôi...nhớ đấy...không có lần thứ 2 đâu

_tuân lệnh..hihi..thế mới là anh chứ...

Anh làm em sợ lắm biết không....anh đi nhanh như thế lại tức giận nhờ có chuyện gì em phải làm sao?

_Xin lỗi, nhóc...anh sẽ sửa!

Mặc thêm áo vào anh đưa e về....

Gió vẫn rít lạnh ngắt....những hạt mưa vẫn rơi nhẹ.....

8. Chương 8

_Hân này, đi xem bóng rổ đi...

_Mọi người đi trước...Hân ra sau

_uh....

Trận bóng rổ diễn ra ở nhà thi đấu cách học viện khá xa....Quân đã nói sẽ trở nó tới..nó cũng đồng ý.....Trận bóng rổ chia tay năm cuối....nên sẽ hội tụ đầy đủ những anh tài của năm cuối cấp....trận bóng đáng xem.....

_Em vào luôn với anh chứ?

_Không...em ra với tụi bạn....anh vào đó đi....

_Uh..xong anh sẽ đón em...

_Chơi tốt nhé...

_Chắc chắn rồi....

_Hân...ở chỗ này...

_Uh....

_Nghe nói hôm nay Tùng Quân ra sân...trận đấu cuối mà....

_Haz thế là anh ý sắp ra trường rồi...

_Cơ hội chấm dứt...

Nó cười nhìn tụi bạn....hâm mộ tới mức thái quá.....nếu biết nó với Quân yêu nhau...không biết tụi nó phản ứng sao nữa.....

Dù vẫn đưa đón nó đi học nhưng Quân thường xuyên không ở trường, có khi đưa nó đến xong lại đi ngay....nhiều khi nó vẫn nói tự đi được nhưng anh không nghe....Người khác chỉ thấy Quân trong các hoạt động của hội sinh viên.....

_Bắt đầu rồi kìa.....

Tùng Quân cố lên!

_Nhìn anh ấy chơi hay quá ha...

_Cái gì cũng giỏi hết..không hiểu anh ấy có phải là người không nữa....

_Oa, cú xoay người kia tuyệt quá, trọn 3 điểm đó...

Khán đài reo hò.....vang động....

Đây là lần đầu nó xem Quân chơi bóng rổ.....quá xuất sắc.....Hiệp đấu đầu tiên kết thúc....đội của Quân dành tỉ số áp đảo...

Nó thấy Quân nhìn lên phía khán đài.....mọi người bắt đầu rộ lên....nhìn theo ánh mắt ấy...

_Anh ấy nhìn về phía này mà ạ...

_Nhìn ai nhỉ?

_Còn ai nữa miss trường này ngồi sau bọn mình mấy hàng.....

Nó vẫn không nói gì chỉ mỉm cười....Quân đã thấy nó....anh cười rồi dần tiến về phía lễ đài....

Mọi ánh mắt vẫn dõi theo....anh như không nhìn thấy mọi người xung quanh, ung dung tới chỗ nó ngồi...tựa tay vào thành ghế nó, cúi đầu nói nhỏ:

_Thấy anh sao?

Tư thế bình thường nhưng ở xa lại nhìn thấy vô cùng gần gũi....

_cũng tạm được....

_Khó tính quá đấy...

_Mấy bạn ngồi dịch vào trong được không?Anh cười nhẹ nói với mấy đứa bạn nó...

Mấy đứa kia lập tức gạt đầu làm theo lời anh....nó bật cười....Một nụ cười của thần tượng quả có sức sát thương lớn....

Anh ngồi xuống thản nhiên như không có chuyện gì.....

_Anh hôm nay liêu ak?Dám công khai à?

_Sao không?Để mọi người biết đi.....

_À...

Nó quay sang mấy con bạn:

_Đây là Loan, Linh, Tú bạn cùng lớp em.....

_Chào các bạn...

_Chào anh.....rất vui được gặp anh...

Trận đấu đã bắt đầu...mọi người cũng dần tập trung vào sân...

_Anh không chơi tiếp ak?

_Để mọi người ra sân nữa chứ...trận cuối mà...

_Mai được nghỉ anh với em đi sang xưởng gốm đi...

_Muốn làm gốm ak?

_Em thích lắm nhưng chưa từng làm qua....hi, anh biết cái đó mà đúng không?

_Em tài quá ha...

_Đi nhá...

_Được rồi...

Anh nghe điện thoại tý “Uh, tao ra ngay...đưa Hân theo á?”

Nó lắc đầu... “Thôi, hôm khác đi...hôm nay tao đi một mình...”

_Em gọi xe về nhé...hôm nay anh phải đi với tụi nó..mai 7h anh qua đón....

_Anh cứ đi đi..em về được mà...

_Anh đi trước đây....chào các bạn....

NÓ quay lại hỏi mấy con bạn:

_Muốn hỏi gì?

_mi tài lắm nhá..giấu cả tụi này cơ....

_Bao lâu rồi....

_Từ cái ngày anh ý tìm mi đúng không?

_Không....mãi sau đợt thanh lịch cơ..còn tao quen anh ấy không phải ở trường....

_Là sao?

_Thì hôm chúng mày gặp tao mới biết đó là Nguyễn Tùng Quân.....lần đầu tiên tao gặp anh ấy đang vẽ....còn tao chụp ảnh...rồi tao đánh rơi thẻ sinh viên đó...

_Mày phải cảm ơn cái thẻ ấy đi nếu không có nó sao mày quen được anh Quân...

Nó khẽ cười...đúng là nếu không có tấm thẻ ấy không biết giờ này nó sẽ sao nữa....chẳng quen Quân, chẳng có một Gia Hân hôm nay....

9. Chương 9: Bình Đôi.....

_Muốn làm gì đây cô nương...

_Làm đôi bình đi anh....mỗi người giữ 1 cái....

Nhìn Quân cười gian nó hỏi:

_Sao?

_Không...thì anh mang bản vẽ tới luôn rồi nè....

Nó mở to đôi mắt nhìn Quân:

_Sao anh cái gì cũng đoán được cả?

_Anh hiểu em mà....

Nó nhìn bản thiết kế...2 chiếc bình khá độc đáo..không giống bất cứ cái nào đã nhìn qua...ở giữa mỗi chiếc là 1 nửa trái tim....khi đặt 2 chiếc bình vào với nhau sẽ thấy hình trái tim trọn vẹn...trong đó có tên 2 đứa...

_Em giờ không biết là có thứ gì anh không biết đó...

_Cứ từ từ tìm hiểu đi...

Làm thôi...

Hai người chăm chú làm.....nhưng vốn không có học trước nên nó cứ làm hỏng mãi....Quân phải chỉ nó từng chút một....Cuối cùng cũng không....2 đứa nằm nhoài ra sân phơi gối....nhìn trời trong xanh cao vút nắng vàng nhẹ nhàng như muốn giữ cho không gian này mãi...

_Anh này, đôi bình này tượng trưng cho tình yêu của mình đúng không?

_Uh...

_Nhưng nếu một ngày bình vỡ...có phải em sẽ phải xa anh không?

Quân véo mũi nó:

_Ngốc ă, không bao giờ anh xa em đâu...nếu điều em nói xảy ra thật thì anh sẽ không cho chiếc bình kia vỡ.....

** **

_Mày xem diễn đàn trường chưa?

_Chưa..có chuyện gì ak?

_Chuyện của mày với Quân bị mỗ xê trên đó...người ta bảo mày cướp người yêu của miss trường này..

_Vớ vẩn..cô ta đã bao giờ là cái gì đâu chứ...

_Có người còn so sánh mày với Trịnh Như Huyền....

_Để tao xem..

Nó vào diễn đàn...đọc một lượt rồi nói:

_Kệ người ta đi...có người ghen tỵ mà...

_À chuẩn bị đi...tuần sau đi Hạ Long đó!

_Thật ak....nhanh thế...

_Uh...

_Mà lần này đi chắc là lần cuối mày với anh Quân được đi cùng trường đấy nhỉ?

_Uh..anh ấy cũng sắp ra trường rồi....

10. Chương 10: Hạ Long

Cổng trường Mỹ Thuật....

_Mọi người chuẩn bị xong hết chưa...15 phút nữa xe lăn bánh.....

_Đưa đồ đây anh cầm cho...

_Thôi, em cầm được mà....

_Nghe không?

_Rồi..tự anh thích khổ đấy nhá.....

Chiếc xe lăn bánh.....Trời Hà Nội vẫn tối.....không khí ẩm và lạnh...nó tựa vào vai Quân tiếp tục ngủ.....Gió ngoài xe thổi mạnh.....

_Mèo lười, tới nơi rồi.....

Nó dụi mắt:

_Nhanh thế!hi. mỗi không anh?

_Còn hỏi nữa.....lên xe là ngủ luôn...vai anh tê cứng luôn rồi này...

_Oh thế ai bảo cho em mượn vai vô điều kiện...thôi, xuống xe...

Mọi người lên nhận phòng...nó nhàn nhứt vì không phải vác đồ...anh mang đồ lên tận phòng cho nó...Phòng của nó nằm ở tầng 3 nhìn thẳng ra biển....Mở toang cánh cửa đón gió biển nó thấy thoải mái lạ.....gió mát lành, nó thích nghe tiếng sóng.....

Cốc cốc.....

Quân vội ra mở cửa..không biết ai đã vội gõ cửa...

_Em nè.....

Quân đóng cửa ôm chầm nó đằng sau lưng:

_Nhanh thế đã nhớ anh rồi sao?

_Anh có cần phải tự cao thế không.....

_Không cần...Quân cười nghịch.....

_Em muốn đi ngắm biển....

_Uh...đợi anh chút.....

Nó với Quân thả bộ trên bãi biển dài.....từng cơn sóng đánh vào bờ rồi vỡ tan.....sóng nhớ bờ...tìm tới bờ thì cũng là lúc sóng phải tan ra.....hạnh phúc..với sóng mà nói quá xa xỉ....

_Anh này, anh có nhớ chuyện nàng tiên cá không?

_Sao tự dưng hỏi anh?

_Vì muốn gặp người yêu nàng đã đánh cược cuộc đời mình....để đến khi gặp được hoàng tử thì cũng là lúc nàng tan ra thành bọt biển.....nàng đã thua....chỉ có thể trở về với biển....nhưng nàng đã không còn là tiên cá nữa.....chỉ là những bọt sóng.....có phải vì thế mà sóng lúc nào cũng về bờ không anh? Sóng cũng hát những khúc hát buồn có phải là lời oán trách....

_Lại nghĩ cái gì buồn ak?

_Em sợ...một ngày nào đó.....

_Không cho em nghĩ...dù có bất cứ chuyện gì em cũng không rời xa anh được đâu.....

Dựa vào vai anh, nó nhìn ra xa mãi.....hoàng hôn dần xuống.....xa xa...nước biển đỏ rực....mặt trời cũng dần chìm xuống biển.....

Từng chiếc thuyền cá bắt đầu ra khơi....một ngày mới của dân chài.....

11. Chương 11: Tàn Nhẫn.....

Quân đã chính thức tốt nghiệp.....2 bằng đại học cùng một lúc...anh cũng nhanh chóng về công ty quản lý..mọi việc đã được sắp đặt trước....

_Alo....

_Cô là Gia Hân..

_Vâng xin hỏi ai đấy ạ?

_Tôi là mẹ Tùng Quân, có thể gặp cô được không?

_Dạ...

_Cô đến 258 Trần Duy Hưng tôi chỉ xin cô 20 phút thôi.....

_Vâng

258 Trần Duy Hưng....

Bà Lam cẩn trọng đánh giá cô gái ngồi đối diện...xinh đẹp, nhẹ nhàng nhưng có một khí chất rất cao ngạo...khó tránh khỏi con trai bà lại yêu cô ta...

_Cô và thằng Quân nhà tôi có qua lại với nhau?

Nó sợ ánh mắt bà Lam, có vẻ không thiện cảm với nó:

_Vâng...

_Cũng không mất thời gian của cô....xin cô chấm dứt với nó...

_Cháu không hiểu bác nói gì...

_tôi muốn nó đi du học nhưng vì cô nó nhất định không muốn đi....hơn nữa nó cũng đã có vợ đính ước, cô với tương lai của nó chỉ là vật cản trở thôi....

_Bác có vẻ thích áp đặt người khác...trước là con trai rồi giờ đây là 1 người xa lạ.

_Tôi chỉ muốn tốt cho nó!

_Bác đã bao giờ nghĩ anh ấy cần cái gì?Anh ấy thích cái gì....bác luôn ép anh ấy làm những gì bác cho là tốt....bác có nghĩ anh ấy rất khổ?

_Không có ai khổ vì quá đầy đủ cả....tôi nhắc lại tôi muốn cô với nó chấm dứt...

_Cái đó...bác nên bảo con trai mình...xin lỗi cháu đang bận...

_Cô cần bao nhiêu?

Nó giật mình quay lại:

_Bác đang nói cái gì?

_Tôi hỏi bao nhiêu để cô rời xa nó?

Nó cười mỉa:

_Xin lỗi cháu không phải loại người đó....hoặc nếu muốn có 1 con số bác hãy hỏi con trai bác câu hỏi đó...

Chào bác!

Nó thật sự không tin được mẹ Quân lại là một người như thế...giờ nó mới hiểu anh đã lớn lên như thế nào....

_Cô có thể suy nghĩ lại..tôi không vội....nhưng có lẽ nhà hàng của mẹ cô thì không chờ được đâu...

_Bác nói thế là sao?

_Cô rất thông minh mà....

Nói rồi bà ta đứng lên.....

Nó chạy vội về nhà hàng....

Thấy vắng tanh...

_Chị Lan, có chuyện gì sao?

_Có người muốn mua lại cửa hàng này....chủ nhà muốn chúng ta chuyển đi.....

_Sao lại như thế được hợp đồng còn đó mà

_Bên họ nói sẵn sàng bồi thường hợp đồng...

_Mẹ em đâu?

_Cô đi lo thu xếp rồi...

Hơn ai hết nó hiểu...danh tiếng nhà hàng rất lâu mới gây dựng được...thuê chỗ khác cũng như làm lại từ đầu....mà nó cũng biết Quân Phát có ảnh hưởng sâu sắc như thế nào tới cái thành phố này...những gì họ muốn đều không ai ngăn cản được.....

Nó thấy mẹ tát bạt, hỏi có khó khăn gì mẹ cũng không nói...có lẽ mẹ sợ nó buồn...

Hơn một tháng nó như người mất hồn....Một tay mẹ nuôi nó khôn lớn, nó không thể ích kỷ vì mình mà làm mẹ khổ thêm nữa...hơn nữa, biết đâu không yêu nó tương lai Quân sẽ tốt hơn.....

Em xin lỗi...em không thể là đứa con bất hiếu...tình mình...chỉ đến đây thôi anh.....những gì đã hứa, em sẽ chôn chặt trong tim....anh đừng hận em....em bắt đắc dĩ mới như thế.....anh sẽ tìm được người xứng đáng hơn em.....Quên em đi..quên một người đã yêu anh rất nhiều.....

Nó gục đầu xuống bàn khóc tức tưởi..quá khứ...tất cả sẽ gói gọn trong 2 từ quá khứ.....

12. Chương 12: Chia Tay....tất Cả Chỉ Là Quá Khứ.....

Dù mai cách xa em vẫn luôn mong chờ

Chờ mong nghe câu yêu thương anh nói

Để em biết anh yêu 1 mình em thôi...

Dù ta không thuộc về nhau.....

Tan ca chiều, ra tới cổng đã thấy Hân chờ....Quân vội vàng đi tới:

_Đến sao không gọi anh...

Nó cố nặn ra 1 nụ cười:

_Muốn làm anh bất ngờ chút....

_Ra công viên gần đây anh nhá!

_Có chuyện gì ak?

Nó khẽ gật đầu....

Rất lâu nó không nói gì...giờ phút cuối..nó muốn tận hưởng những phút giây bình yên cuối cùng...rồi mai...2 đứa sẽ là 2 người xa lạ.....

_Chia tay anh nhé...

Quân ngỡ ngàng...cậu vừa nghe thấy gì vậy...

_Em nói gì..em đừng đùa như thế...

_Mình chấm dứt đi...em mệt mỏi rồi!

_Tại sao?Anh biết dạo gần đây anh ít quan tâm tới em nhưng anh mới tiếp quản công ty....

_Không phải tại anh...tất cả là do em....

Nó cố tạo ra một vẻ mặt tàn nhẫn....

_Em chưa từng yêu anh

Nó nhấn mạnh từng chữ....

_Tại sao chứ...em nói dối.....

_Yêu anh, em đã có chỗ đứng vững chắc trong hội sinh viên...khẳng định được bản thân.....còn nữa, em vốn dĩ rất thích thử thách, yêu được anh, không phải em đã thắng hết thấy nữ sinh trường này đó sao?em được quá nhiều...còn anh, xin lỗi, có chăng chỉ trách anh quá khờ...anh quá tin tưởng vào người khác...

Bốp....

Má nó đau rát.....anh đánh đi...như thế em sẽ nhẹ lòng hơn.

Nó xỉu lần nữa...em giết anh rồi Quân ơi.....

Trong đêm mưa bão, 2 cô gái trẻ đội mưa, phóng xe như xé màn đêm.....đến nơi....thấy đã có mấy người đứng ở phòng cấp cứu.....nó chỉ mơ hồ nhận ra mẹ Quân...

_Cô còn đến đây làm gì..cô hại nó chưa đủ thê thảm sao?Nó mà có chuyện gì...

NÓ chỉ biết khóc....

_Cháu về đi..ở đây đã có chúng tôi lo.....Người đàn ông trung tuổi nhẹ nhàng nói với nó....

_Xin 2 bác cho cháu đợi anh ấy ra ngoài....

_Cô còn muốn nó nhìn thấy cô nữa sao?Cô tàn nhẫn lắm...

Hạnh xen vào:

_Cháu xin lỗi nhưng bác không có quyền nói thế....Nếu bác không ép nó, sẽ không có chuyện này...bác cũng nên để nó gặp anh Quân một lần..nó đã đủ khổ tâm rồi.....

Đèn phòng mổ vụt tắt....

_Bác sĩ cháu nhà tôi?

_Đã qua cơn nguy hiểm...gia đình đừng lo lắng quá....

_Cảm ơn bác sĩ....

Mọi người đi theo chiếc xe đẩy...nó đứng lại đó.....mọi chuyện sẽ ổn thôi.....

13. Chương 13: Gặp Lại....anh Quên Rồi Sao?

5 năm sau.....

Tập đoàn Quân Phát...

Có thể nói Quân Phát là tập đoàn có tiềm lực mạnh...hoạt động chủ yếu trong lĩnh vực thời trang.....nhưng phát triển cũng khá mạnh về mỹ phẩm, âm nhạc...các công ty con hoạt động cực hiệu quả.....trong đó có công ty thời trang MORE....

Với bằng tốt nghiệp loại ưu cùng với một vài giải thưởng trong nước, Gia Hân đã được tuyển thẳng vào MORE....những sáng tạo bất ngờ cùng giải thưởng lớn tại cuộc thi thiết kế khu vực Đông Á mở rộng...Gia Hân đã được đảm nhận vai trò trưởng phòng thiết kế sau 2 năm....vị trí mà nhiều người mơ ước....

_Trưởng phòng, phòng thư ký thông báo họp lãnh đạo....gặp mặt giám đốc mới....

_Uh, chị lên ngay....Mà ai là giám đốc hả em?

_Nghe nói mới ở Pháp về.....em cũng không rõ lắm....

Phòng họp đã đầy đủ người..chỉ còn thiếu sếp mới....Cánh cửa phòng bật mở....

Một thanh niên anh tuấn đi vào, nét mặt lạnh lùng, dáng vẻ đỉnh đạc phong thái tự tin.....là Quân.....

Ngày ấy khi vào MORE nó không hề biết MORE là công ty con của Quân Phát....gần đây tập đoàn mới công bố thông tin này để tung cổ phiếu của MORE lên sàn.....Khi biết thì cũng đã muộn...hơn nửa giờ cũng không biết Quân ở đâu nên nó vẫn làm ở đây.....cốc nước đang cầm trên tay rơi xuống đất vỡ toang....

Mọi ánh mắt dồn vào nó...nó vội cúi xuống nhặt mảnh vỡ

_Cô không sao chứ?

NÓ ngẩng đầu lên...ánh mắt ấy không có vẻ gì là thân thiết hay thù hận....cứ như nó chưa từng quen anh.....

_Tôi không sao, cảm ơn!

Anh tiếp tục bước tới vị trí chủ tọa....dường như là một người xa lạ...không phải là Tùng Quân ngày xưa...

Cô thư ký giới thiệu:

_Đây là anh Nguyễn Tùng Quân từ nay sẽ đảm nhiệm vị trí giám đốc kinh doanh công ty chúng ta.....

** **

Tại sao khi nhìn vào ánh mắt cô ấy lại có cảm giác gì đó rất mãnh liệt...không thể diễn tả được...đã từng gặp nhau ở đâu.....tại sao khi nhìn thấy mình chiếc cốc ấy lại rơi xuống.....

5 năm qua có một giấc mơ....một bóng hình nhỏ nhắn dần đi xa trong đêm tối...gió, mưa sấm chớp vang rền....lần nào cũng chỉ là bóng dáng ấy không khi nào có thể nhìn thấy khuôn mặt cô gái ấy...rút cục đó là ai???Mỗi lần cố nhớ thì đầu lại đau như búa bổ...không có cách gì nhớ được...

_Cô gọi trưởng phòng thiết kế lên gặp tôi....

_Vâng ạ!

Phòng giám đốc:

_Chào anh!

_Mời cô ngồi....

_Cô là Gia Hân?

_Vâng

_Sắp tới là tuần lễ thời trang Thu_đông, công ty chúng ta cần có sản phẩm tham dự và đó cũng sẽ là sản phẩm chủ đạo để công ty phát triển trong quý này...mong phòng thiết kế nhanh chóng tạo ra sản phẩm phù hợp yêu cầu...

_Tôi hiểu...tôi sẽ cố gắng...

_Cô có thể về được rồi...

_Chào anh!

Cô gái đó, rõ ràng đã gặp ở đâu rồi.....sao không thể nghĩ ra...

** **

_Hôm nay tao gặp Quân mà ẹ!

_Sao?

_Anh ấy vờ như không biết tao.....

_uh..có lẽ như thế là tốt hơn cho cả 2 người.....

Phải chăng Hạnh nói đúng..nếu đã không còn gì phải chẳng cứ coi nhau như người xa lạ..như thế để đỡ đau..để quên hẳn đi quá khứ...Quá khứ đã theo nó suốt 5 năm qua.....bao lâu nữa, nó có thể quên???

14. Chương 14: Quá Khứ...có Trở Về?

Khi ta nói một cái gì là quá khứ...tức là vô tình ta đã chấp nhận nó đã qua.....Nhưng có khi nào những thứ đã qua sẽ trở về?

Bộ sưu tập mới đến giai đoạn gấp rút hoàn thành....mọi người đã phải tăng ca cả 2 tuần nay rồi..công việc còn lại nó nhận mình làm nốt.....dù sao ai cũng có việc bận còn nó có vẻ như không....nói thật buồn cười, nhưng 5 năm rồi...nó không có ý định bước vào một mối quan hệ mới...

5 năm sau tai nạn đó, nó không gặp lại Quân.....mọi thông tin về anh như biến mất.....tất cả chỉ là con số 0....

Gặp lại, có phải nó vẫn muốn chờ đợi!Nghĩ lại đi Hân ơi, mày ảo tưởng những gì đó....người ta đã trở lại rồi đó...lạnh lùng hơn trước nhiều....

Nó chăm chú vào mẫu thiết kế đang dang dở....thiết kế chính còn thiếu thứ gì đó...chiếc váy này cần 1 sự trẻ trung hơn....một nét phóng khoáng....

Hết nhìn bản vẽ nó lại nhìn về bộ trang phục mẫu....vấn đề là ở đâu???

_Tôi nghĩ em lên chèn thêm vài sọc vào cổ tay và đai váy....

Uh nhỉ, thế mà không nghĩ ra được...mẫu chốt ở chỗ đó....chi tiết đó sẽ là điểm nhấn cho chiếc váy....

_Ý tưởng tuyệt vời...

Nó chợt quay lại người vừa phát ngôn ra câu nói kia...

_Giám đốc...

_Hân chưa về?

_Tôi phải hoàn thành nốt mẫu này...cũng xong rồi....

_Cần tôi giúp gì không?

** **

NÓ trở lại với những kí ức xưa.....

_Em tự làm được...

_Chắc không đó?

_Anh ngồi ra đi, anh ngồi đây em không làm được...

_Nhưng anh có làm gì đâu...

_Không...không biết đâu...anh ra đi.....

_Anh đi thật đấy nghen....

Anh không đi mà đứng ở cửa chăm chú nhìn nó hí hoáy vẽ rồi xóa thì thoảng lại mỉm cười.....Nhưng khi nào cũng thế, một lúc sau nó lại cầm tờ giấy chạy lại:

_Anh....làm sao?

Anh vẫn giả bộ làm lơ:

_Em tự làm được.....

_Thôi mà...em biết rồi...giúp em đi.....

** **

_Tôi tự làm được, cảm ơn

Vô thức nó đã đáp lại như thế....

Câu nói này, hoàn cảnh này cậu đã gặp ở đâu rồi...cố nhớ lại nhưng những gì cậu thấy chỉ là hình ảnh nhòe nhòe ấy...đầu đau như búa bổ....

_Giám đốc, anh sao thế.....

Nó lo lắng chạy đến bên anh.....anh vẫn ôm đầu...Nó vội vàng mang xe đưa anh tới bệnh viện.....

15. Chương 15: Sự Thật

_Cô là thế nào của bệnh nhân...

_Dạ, bạn ạ!

_Cậu ấy bị một cục máu tụ trong não....do tai nạn trước kia..không có gì nguy hiểm....nhưng 1 số ký ức trước kia đã không còn nhớ gì nữa..có thể hồi phục nhưng cũng có thể mãi mãi không.....

Những gì bác sĩ nói quay cuồng trong đầu nó...tai nạn...mất đi ký ức.....là sao? Sao ông trời lại trêu đùa nó thế....tai nạn năm đó...sao lại để anh quên hết.....tất cả là do nó sao????????????

vậy giờ đây với anh nó đúng là người xa lạ.....

_Anh Quân em phải làm sao đây...anh nói đi.....

Nó gục đầu bên giường của anh khóc....hết thật rồi.....nhưng chẳng phải đó là những gì nó muốn sao.....

_Em quay lại đi...đừng đi nữa.....

Quân tỉnh dậy, mồ hôi ướt trán...nó vội lau đi những giọt nước mắt...

_Giám đốc, anh tỉnh rồi.....

_Sao tôi lại ở đây?

_Anh đau đầu tôi đưa anh vào đây...

_Cảm ơn...

_Anh cũng ổn rồi...tôi về trước đây....truyền xong chai nước này anh có thể về....

Nó quay đi, bóng lưng ấy.....

_Xin lỗi, tôi và cô lúc trước có quen nhau không?

NÓ giật mình....

_Chúng ta chưa từng quen nhau.....

Cô gái đó...có cái gì đó rất bí ẩn....không hiểu sao, đó là người duy nhất cậu quan tâm khi về nước....kể cả người được gọi là vợ chưa cưới của mình, cậu cũng không thấy quen thuộc.....

16. Chương 16: Chốn Cũ...

Vì sao khi anh đi em đã không ôm lấy anh hơi người....

Vì sao đôi chân em cứ đứng nhìn anh xa mãi xa...

Vì sao hôm nay em không thể cười như lúc anh nơi này...

Vì sao khi xưa em đã nói không cần anh.....

Phòng giám đốc:

_Em tới có chuyện gì ak?

_Anh nói lạ..đến thăm anh không được sao?

_Được chứ...anh thuận tiện hỏi thôi.....

_Mẹ bảo anh tới qua ăn cơm.....

_Em xin lỗi mẹ họ anh, tối anh có cuộc hẹn rồi...khi khác nhé....

_Chán thật...đành vậy....

Cốc cốc...

_Vào đi.....

_Giám đốc.....

_Hân!Em làm gì ở đây?

Người nó nhìn thấy là Trịnh Như Huyền...haz thế giới này thật nhỏ....

_Chào chị, em là trưởng phòng thiết kế ở đây.....

Trưởng phòng thiết kế...tức là cô ta và Quân thường xuyên gặp nhau..liệu Quân có nhớ gì không?

_Em quen Hân ak?

_Ak không, em gặp cô ấy trong một cuộc thi thiết kế...không ngờ lại là nhân viên của anh.....

_Giới thiệu với Hân đây là Huyền vợ chưa cưới của tôi...

_Vâng...

Vợ chưa cưới...thì ra đó là sự sắp đặt của bà Lam....từ lâu rồi, họ vốn là 1 đôi.....nó chưa bao giờ là cái gì.....

_Đây là bản vẽ của bộ sưu tập....

_Uh, được rồi...

_Tôi xin phép.....

_Ak, tuần lễ thời trang sắp tới diễn ra ở Hạ Long....em chuẩn bị đi...chúng ta sẽ đi 3 ngày....

_Chúng ta?

_Tôi và Hân....

_Tôi có thể không đi?

_Có chuyện gì sao?Đó là công việc...

_Vâng tôi hiểu....

Cánh cửa đóng lại....

_Anh phải đi sao?Huyền hỏi

_Uh..anh mới về nên đi cho quen dần với giới thời trang...

_Chỉ 2 người thôi ak?

_uh..sao mặt em khó coi thế...anh với cô ta có chuyện gì được.....

Một dự cảm không lành...đã 5 năm dù không còn ký ức...nhưng biết đâu Quân sẽ nhớ ra.....5 năm rồi, phải cố gắng không thể để con bé đó xen vào được.....

_Em nhớ ra mình cũng phải tới đó...mình đi chung nhé....

_Anh đi xe cơ quan mà.....

_Thế thôi, em sẽ gặp anh ở đó.....

HẠ LONG.....

Cũng lâu rồi không trở lại...tất cả cũng khác trước nhiều rồi.....ngồi trên xe nó không muốn nói chuyện với anh...không biết nó có thể giữ thái độ này được bao lâu....nó sợ sẽ không kìm lòng được.....nó nhắm mắt lại giả vờ ngủ.....

Miền ký ức xa xôi lại ùa về....

_Lớn rồi mà vẫn xây lâu đài cát hủ nhóc?

_Kệ!Anh không được phá của em....

_Anh không phá thì sóng cũng đánh tan...để anh phá còn hay hơn.....

_Không được.....anh bỏ tay ra.....

_Em làm gì anh nào...a thích thế.....

Á...anh chết với em.....

Nó đuổi theo anh trên bãi cát dài....chạy mãi nhưng không kịp....nó nghĩ ra một trò..

_A....đau quá....

Anh vội quay lại:

_Sao không?

_Chân em đau quá không đi được rồi....

_Đâu anh xem nào....

Anh cúi xuống...bất chợt bị nó kéo giật tay.....ngã xuống cát...

_haha, anh ngã rồi nhá...

_Em lừa anh à.....

Nó cười đắc ý đang đứng lên nhưng cũng bị anh kéo lại:

_Không dễ thế đâu cưng.....

Nó nằm gọn trong lòng anh.....cả 2 không nói câu gì.....cho tới khi có tiếng gọi của mọi người:

_Quân ơi, mày đâu rồi.....

Ký ức ngày xưa đó...cái ký ức mà nó đã cố tình vứt bỏ....nó đâu biết rằng mình đã rơi một giọt nước mắt.....

Vô tình Quân đã nhìn thấy...cậu không hiểu vì sao Hân lại khép mình như thế..đường như cô có một quá khứ buồn.....mọi người nói cô chỉ làm việc...không yêu đương gì...dựa vào điều kiện của cô....đó là điều khó hiểu.....

Đến nơi, nó vội xách đồ lên phòng.....

Buổi biểu diễn diễn ra trong 2 ngày ...cũng không có gì bất ngờ...tác phẩm của MORE được đánh giá cao.....đã có nhiều công ty ký ngay hợp đồng phân phối.....với trách nhiệm của mình đáng ra nó phải vui...nhưng nó cảm thấy khó chịu...muốn rời khỏi đây thật nhanh.....

Huyền sợ Quân nhớ ra cái gì đó, cô ta cũng tới đây lúc nào cũng kè sát anh...một con người đáng thương....cô tưởng cô có thể giữ anh ấy nếu tôi muốn anh ấy quay về sao?

Hoàng hôn, một mình nó thả bước trên 1 bờ biển vắng....gió biển thổi mát lạnh.....chẳng biết làm gì....mọi buồn phiền cứ chất chứa trong lòng...nó nổ tung mất.....Nó hét to.....

_Anh, em phải làm sao đây.....em không chịu được nữa...em đã sai rồi sao.....anh nói đi.....

Vô thức nó cứ bước ra xa....ra xa mãi...đến khi cảm nhận được sóng biển đánh vào mặt nó mới nhận ra mình đang đi ra biển...nếu đi tiếp thì sao nhỉ?????

Quân thấy bóng dáng nó cứ nhỏ dần...hình như nó muốn chết.....Cậu vội chạy ra.....ôm được nó đã thấy nó lịm đi.....

cậu đưa nó lên bờ... nó vẫn mê man:

_Anh, em không muốn thế đâu.....đừng hận em.....em không thể làm khác!

Từng giọt nước mắt nóng rơi xuống tay cậu....

Cậu nghe những gì cô nói mà thấy nhói đau, rút cục ai đã làm một cô gái trở nên như thế.....

_Quân ơi...đừng hận em...

Quân.....Quân là ai????????????????????

_Hân em tỉnh lại đi.....

Nó mở mắt..đôi mắt ướt sũng:

_Anh

Rồi như chợt nhận ra điều gì nó vội ngồi dậy:

_Giám đốc....sao tôi lại ở đây.....

Nó đã là Gia Hân mọi khi....

_Sao em lại muốn chết?

_Tôi?

Sao lại thế...nó chỉ biết mình đi ra biển....rồi ý nghĩ cuối cùng nó muốn để sống cuộc trôi đi tất cả.....

_Không...tôi đi ra ngoài đó....rồi bị chuột rút nên không bơi vào được thôi.....Cảm ơn anh....

_Hình như em rất thống khổ?

_Tôi không hiểu.....

_Quân là ai?

Nó nhìn anh....

_tôi vẫn mơ 1 một giấc mơ...một cô gái rời xa tôi vào một đêm giông bão...tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng ấy từ phía sau.....cô gái đó có phải là em?Chúng ta từng yêu nhau?????

Nó giật mình bởi những gì anh nói...nhưng nó cũng trấn tĩnh được ngay.....

_Xin lỗi, chắc anh nhầm với ai đó...tôi.....chưa từng quen anh....

Tại sao lại không nói...????Nhưng nếu nói ra....anh sẽ phải làm sao? Hận hay yêu.....biết đâu lại một lần nữa nó làm anh đau.....

Mọi việc đã bị một con người nhìn thấy...một cuộc điện thoại được gọi ngay về Hà Nội.....

17. Chương 17: Lại Một Lần Nữa.....đôi Mắt

Công ty thời trang MORE

_Thưa chị tổng giám đốc muốn gặp chị...

Tổng giám đốc...bà ta lại muốn gì đây...

_Em mời bà ấy vào cho chị...

_Bác tìm cháu?

_Tôi không ngờ cô vẫn chưa buông tha cho nó...tai nạn 5 năm trước chưa đủ sao?

Bà ta thật là ích kỷ...tai nạn 5 năm trước nếu không phải vì bà ta thì đâu có xảy ra.....

_Bác nói phải công bằng 1 chút...ngày ấy nếu không phải có người muốn chúng tôi chia tay..tai nạn đó đã không xảy ra...

_Cô.....tôi muốn cô thôi việc?

_Tại sao?

_Tôi không muốn cô tiếp tục gần nó nữa...

Nó cười mỉa:

_Vậy lần này bác ra giá bao nhiêu?

_200 triệu..

200 triệu nó không ngờ bà ta định mua con trai mình với cái giá đó.....

_10 lần.....

Nó nghịch nghịch móng tay...nói ra mấy từ đấy...

_Cô nằm mơ à?

_Thế tôi sẽ bắt cô thôi việc!

_Nguyên nhân?

_Tôi là tổng giám đốc...

_Dạ thưa bà tổng giám đốc đáng kính..nếu công ty đơn phương chấm dứt hợp đồng với tôi thì phí bồi thường sẽ là 300 triệu cùng với tôi có quyền mang các sản phẩm đã thiết kế của mình mà công ty chưa công bố tùy ý sử dụng...

Chắc bà cũng đã nghe nói...tuần lễ thời trang Tokyo sắp tới, họ trực tiếp mời tôi chứ không phải MORE.....bà đuổi việc tôi có phải dễ dàng cho tôi quá không?

_Cô.....

_Nếu tôi muốn Tùng Quân, bà cơ bản không có năng lực can thiệp.....tôi vốn dĩ vẫn rất tôn trọng bà vì bà là mẹ anh ấy....nhưng 5 năm bà vẫn thế...vậy tôi sẽ chơi với bà...để xem tôi lợi hại hay bà lợi hại.....con trai bà sẽ nghĩ thế nào khi biết chính bà đã dùng tiền để ép tôi xa anh ta...

_Cô dám....

_Để xem.....xin lỗi tôi đang bận.....

Bà nhầm rồi...tôi 5 năm trước và 5 năm sau....đã khác nhau....tại sao tôi phải vì 1 người như bà mà từ bỏ tình yêu của chúng tôi...tình đầu mà cũng là mối tình duy nhất.....

** **

Lẽ ra mất sản phẩm thời trang Thu đông _Công ty MORE.....

_Sao giờ này không thấy Gia Hân.....Cô ấy đi đâu không biết....

_Chào anh Quân, nhớ em không?

_Em là?

_Đúng là anh không nhớ rồi.....Mỹ Hạnh

Coi như làm quen lại....mà Gia Hân đâu anh Quân?

_Anh không biết...chưa thấy cô ấy tới...

_Quân!Con xem đến giờ rồi trưởng phòng thiết kế đâu.....

_Cô ấy chưa tới mẹ ạ!

_Con xem lại thái độ làm việc của nhân viên đi..mẹ không chấp nhận như thế này đâu....

_Chắc là có chuyện gì xảy ra thôi...

_Mẹ sẽ xử lý chuyện này sau...

Nói rồi bà ta bỏ đi....Nhìn Quân có vẻ khó chịu...

_Anh Quân, anh biết mà..nó không phải người vô trách nhiệm như thế...nhất định...nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi...

_Em nói thế là sao?Lẽ nào tôi và Hân quen nhau?

_Anh đã quên thật rồi.....nó đã...

Xin lỗi em nghe điện thoại:

“Alo, Hân ak?

Cái gì..mày có sao không?Ừ tao đến ngay.....”

_Em phải đi đây...Hân có chuyện....

_Anh đi với em.....

_Nhưng buổi lễ.....

_Đi...

Quân lấy xe vội vàng đi...đi tới nơi đã thấy Hân ngồi đó....chiếc xe máy nằm dưới đường....cánh tay xước vết dài....ngồi ôm chân....

_Mày sao đó?

_Tao bị mấy thằng ép xe.....

_Có sao không?

_Nhìn này.....

Chào sếp....

Giờ nó mới thấy Quân....

_Sao lại thế này được?

_Tao thấy lạ lắm mày ạ, bọn nó cứ đi trước tao không cho tao vượt lên...đi rất chậm...khi tao lên được rồi..thì chúng phóng lên xô đổ xe tao...

_Đây không phải một vụ tai nạn_tiếng Quân như đưa cho nó 1 suy nghĩ.....

_Mà thôi..về nhanh lên anh Quân, chuyện này tính sau.....

_Không được em phải đi bệnh viện....

_Em phải về công ty....

Tiếng nói của nó dứt khoát khiến Quân không thể làm khác...Nhìn nó đau như thế không hiểu sao cậu thấy xót xa quá.....

Về tới nơi đã muộn 10 phút....

_Chào tổng giám đốc...

_Cô giỏi lắm...

_Mẹ cô ấy bị tai nạn....

_Thật là trùng hợp.....

Bà ta nhếch môi cười..tới giờ thì nó đã xác định...không ngờ người của giới thượng lưu lại có hành động hạ lưu như thế....nhưng mục đích của bà ta là gì...

Cuộc họp ban giám đốc.....

Hôm nay người chủ trì là tổng giám đốc...không hiểu có chuyện gì....

_Tôi xin thông báo sự thay đổi nhân sự...từ hôm nay cô Trần Gia Hân sẽ không còn là trưởng phòng thiết kế nữa...

Ở dưới có tiếng xì xào...

_Vì sự vô trách nhiệm của cô đã làm uy tín của công ty bị ảnh hưởng trong buổi ra mắt sản phẩm vừa rồi...

_Tổng giám đốc, đó là 1 tai nạn.....Quân nói....

_Tôi không nghe lý do khác...và cô Trịnh Như Huyền sẽ đảm nhiệm vị trí đó..mong mọi người giúp đỡ trưởng phòng mới...

Mọi người bắt đầu bàn bạc....tổng giám đốc có thù hận gì với trưởng phòng sao..tại sao lại chuyện bé xé ra to.....một tai nạn lại quy người ta vô trách nhiệm...mà cái cô Huyền đó làm sao làm việc bằng trưởng phòng được...bao nhiêu cuộc thi thiết kế có bao giờ được giải gì đâu.....

Nó chỉ nhếch môi cười..thì ra là thế..mục đích của bà ta....

Nó vỗ tay:

_Tổng giám đốc thật sáng suốt dùng người cũng thật tốt....Tôi sẽ cố gắng để không làm người vô trách nhiệm nữa.....nhưng nếu không được thì sao nhỉ?oh có lẽ tổng giám đốc cần 1 lá đơn trên bàn làm việc của bà....

_Cô nói thế là sao?

_Không...tôi cảm thấy bà thật công tư phân minh đấy...bà đã quan tâm tôi như thế đương nhiên tôi phải đáp lại thịnh tình đó mới phải phép chứ!

Xin lỗi các vị, tôi ra ngoài trước....

Nói rồi nó bỏ đi.....Quân không hiểu được rút cục mẹ với Hân có chuyện gì...bình thường mẹ không bao giờ can thiệp vào chuyện nhân sự....

Bà đã như thế đừng trách tôi cướp con trai bà đi....

18. Chương 18: Đính Hôn

Kết thúc hay là một lối rẽ khác....

Bà Lam đã linh cảm nó sẽ không dễ bắt nạt như 5 năm trước....Vội vã tổ chức buổi lễ đính hôn cho Quân.....

Tin được đưa tới cho nó vào 1 buổi chiều.....nó không ngờ bà ta đánh giá nó cao quá....vội vàng tổ chức lễ đính hôn ấy..... tôi sẽ không để bà như ý đâu...bà sẽ phải hối hận vì những gì đã làm đối với tôi...

Ngày đính hôn.....

Trong phòng chờ cử hành lễ...một hộp bưu phẩm được gửi đến cho Quân....

Vội mở ra, trong đó toàn là ảnh....của cậu và Gia Hân.....những tấm ảnh của 5 năm trước...rút cục họ là gì của nhau...tại sao Hân không nói gì.....Hân nói cô ấy không quen anh.....

_Mẹ....

_Cái gì đây?

_Thế này là sao?

Mặt bà Lam biến sắc....con bé đó..nó dám.....

_Không có gì đâu con...tới giờ rồi con ra đi.....

_Mẹ nói rõ đi.....nếu không con không ra đâu....

Bà Lam suy nghĩ một lúc rồi nói:

_Ngày trước con yêu nó, nhưng nó không yêu con mà lợi dụng con cho những mục đích bỉ ổi.....mẹ phát hiện ra nó hận mẹ nên cô tình bày ra trò này....

Hân là người như thế sao?Thật không ngờ...hóa ra vì thế mà cô ta không dám nhìn thẳng vào mình....

_Coi như mẹ xin con đấy...đến giờ rồi.....

_Thật không mẹ?

_Con không tin mẹ sao?

Quân đi ra phòng tổ chức.....trong lòng vẫn không khỏi bồn khoăn.....

Xin cảm ơn các vị đã đến dự buổi lễ ngày hôm nay...lễ đính hôn của anh Nguyễn Tùng Quân và chị Trịnh Như Huyền....xin phép bắt đầu...

Tiếng cửa phòng bật mở.....nó đi vào căn phòng trong sự ngạc nhiên của mọi người...trên tay nó là 1 chiếc bình gốm.....chiếc bình mang nửa trái tim.....

Những hình ảnh xưa hiện về trong đầu Quân..rõ ràng và sắc nét...lần đầu tiên cô gái quay đầu lại nhìn cậu và mỉm cười...là Hân....đúng là Hân....hình ảnh cô bé bên chiếc máy ảnh chạy lăng xăng khắp đường Hoàng Diệu, cô bé mê mải với lâu đài cát, chiếc bình đôi.....và cái quay lưng đi trong đêm hôm đó.....Đêm ấy, cô đã nói tất cả là lừa dối.....nhưng có cái gì đó không đúng.....tình cảm ấy sao là giả được?

_Chúc mừng lễ đính hôn của anh....vốn dĩ là 2 chiếc bình...nhưng 5 năm trước đã vỡ 1 cái rồi.....

_Cô đến để chúc mừng người đã bị cô bỏ rơi sao?

Nó nhìn anh, ánh mắt ấy như có lửa..có lẽ anh đã nhớ ra...cái đêm hôm đó.....mắt nó đỏ từ lúc nào không rõ...

_Chúc anh hạnh phúc.....

Mọi chuyện không đáng như thế....tại sao anh không nghĩ vì sao nó phải chia tay....Điều đầu tiên anh nghĩ ra là bị nó lừa dối...nước cờ này nó đã thất bại rồi....

Nó chạy vụt đi.....nhìn ánh mắt ấy Quân không thể nào bình thần nữa.....cậu toan chạy theo thì 1 cánh tay đã giữ cậu lại:

_Anh Quân!

Giằng tay ra:

_Xin lỗi em.....anh phải đi.....

Quân vội chạy theo...chỉ thấy nó chạy mãi..nó chạy mà không để ý gì xung quanh.....nó đang khóc...có gì như đang cứa tim cậu rỉ máu....

“Mình không bao giờ xa nhau anh nhé.....”

Uh, ngốc ạ!Anh sẽ mãi bên em”

Lời nói năm đó....như văng vẳng bên tai.....

Hân băng qua đường, chiếc xe ô tô không phanh kịp.....keeeeeeeeeeeeeetttt

_HÂN.....

Quân vội chạy tới...đầu nó toàn máu.....tay vẫn ôm chặt cái bình.....nó nở nụ cười yếu ớt.....

_Giữ cái này anh nhé.....1 chiếc đã vỡ rồi....em không thể để cái này vỡ được.....đừng hận em.....

Nó ngất đi trên tay cậu.....

_Cấp cứu...ai gọi dùm tôi.....

19. Chương 19: Sự Thật.....

Nếu một ngày em phải xa anh.... Đó là ngày em phải đi tới một nơi xa lắm.....

Phòng cấp cứu.....

_Hân ơi, sao thế hả con....

_Bác bình tĩnh, nó sẽ không sao đâu?

_Anh Quân!

_Chào cô, chào Hạnh.....

_Cậu tới đây làm gì.....5 năm rồi.....nó chưa đủ khổ sao?

_Cháu xin lỗi.....

_Cậu về đi.....

_Xin cô, cho cháu ở lại đây....

_Bác ak, hãy để cho họ tự mình quyết định đi.....

Nó được chuyển qua phòng điều trị...vết máu bầm đã được làm tan...sẽ không có nguy hiểm...chỉ có điều nó chưa tỉnh lại.....

3 ngày Quân luôn bên cạnh.....trong cậu hốc hách nhanh chóng.....Lời Mỹ Hạnh nói vang bên tai cậu: “ 5 năm trước, mẹ anh gặp nó, dùng tiền ép nó xa anh, nó không chịu, bà ấy gây sức ép lên nhà hàng, nó phải chia tay anh....ngày anh tai nạn.....nó đến và bị mẹ anh hất hủi đuổi đi.....sau 5 năm, mẹ anh lại ra 1 cái giá, buộc nó phải thôi việc....nó không nghe.....cái vụ tai nạn lần trước...anh nghĩ là do ai?”

Hân ơi, anh làm em khổ quá rồi...tại sao anh lại không tin em chứ.....anh là thằng ngốc mà....mẹ, sao mẹ ác thế?

_Anh đừng hận em.....em không phải thế đâu.....em không lừa dối anh....nhưng em không thể làm khác.....yêu anh quá khổ rồi.....có lẽ chết cũng là giải thoát.....đừng hận em....

_Hân tỉnh dậy đi em đừng làm anh sợ.....Hân.....

Bàn tay nó khẽ động, từ từ mở mắt.....

_Tôi đang ở đâu?

_Hân, em tỉnh rồi....

_Sao anh ở đây?

_Anh xin lỗi...anh hiểu lầm em.....anh là thằng ngu mà....sao anh lại không tin em chứ!!!

Nước mắt nó lại trào ra

_Muộn rồi anh ạ, anhkhông còn là của em nữa...

_Không, anh không để em đi nữa đâu.....5 năm là quá đủ...dù có chuyện gì xảy ra...2 đứa mình sẽ luôn bên nhau.....em hiểu không?

_Anh.....

_Đừng khóc....ngoan, nghe anh! Anh đi gọi bác sĩ.....

Nó nín tay anh

_Đừng đi.....

_Rồi anh quay lại mà.....

Quân đi ra ngoài, lấy tay lau đi nước mắt...cậu không thể khóc trước mặt nó được.....

_Hạnh ak, Hân tỉnh rồi, em đến viện ngay nhé...anh về nhà 1 chút....

_Vâng, em tới ngay.....

Nhà Quân:

_Quân, con đi đâu mấy ngày hôm nay.....

Cậu vẫn đi thẳng lên phòng

_Mẹ đang nói với con đó.....

_Mẹ muốn hỏi gì?

Lần đầu tiên bà Lam thấy Quân như thế.....nhìn đứa con trai dữ tợn với mình....

_Con nói thế với mẹ hả?Lẽ dĩ nhiên con bỏ đi để bố mẹ mất mặt với mọi người...con có biết suy nghĩ không hả?

_Mất mặt?Mẹ định ra giá thể diện đó bao nhiêu tiền?

_Quân, con ăn nói với mẹ thế hả?_ông Phát từ trong phòng đi ra.....

_Vì con bé nó mà mày trở nên như thế hả?

_Con chưa hỏi mẹ, đã làm những gì với cô ấy...Ra giá ư?Mẹ nghĩ tiền của mẹ mua được những gì...mẹ đã phá hoại hạnh phúc của con trai mẹ....mẹ làm cô ấy khổ sở...làm con gặp ác mộng suốt 5 năm qua mẹ tính như thế nào?

_Bà Lam thế là sao?

_Tôi.....

_Con xin lỗi ba.....con sẽ về lại căn hộ của con.....

20. Chương 20: Trở Lại...

_Chịu khó ăn nhé....

_Em không ăn đâu....

_Không ăn sao khỏi được.....nào ăn đi....

_Uh...nóng....

_anh xin lỗi...để anh thổi cho nguội.....

_hihi, anh ngốc.....

_Dám bảo anh ngốc ak...em lại lừa anh.....kệ em đây....

_Thôi...em đang ốm mà.....

Mẹ nó bước vào

_Lớn rồi mà còn làm nũng thế hả con gái?

_Mẹ.....

_Con chào cô!

_Uh...chuyện hôm trước cô xin lỗi con nhá...cô mất bình tĩnh quá...

_Không sao cô ạ...tại con.....

_Hai người nói gì đó.....mà mẹ ơi con muốn về.....

_Uh...mẹ đi hỏi bác sĩ...họ bảo con về được rồi....

_Hoan hô.....

_Để mẹ đi làm thủ tục.....

_Anh này...

_HẢ?

_Em tai nạn mà cũng may anh ha?

_Nói gì kỳ thế?

_Nếu em không tai nạn anh đâu có về với em?

_Anh xin lỗi.....

_Hi....quên đi.....mình lại như lúc xưa...

_Tạm thời đừng đi làm nhé?

_Tại sao?

_Anh không muốn em gặp mấy chuyện buồn...để anh giải quyết xong rồi tính....

_Không cần đâu.....em ổn mà....có anh rồi....

_Anh sợ...

_Sợ mẹ anh làm khó em chứ gì...không phải lo đâu.....cùng lắm em thề không bao giờ xa anh là được chứ gì....

_Uh..phải thề

Sau 2 tuần nghỉ nó trở về công ty....mọi người đều quan tâm tới nó.....nó cũng thấy được an ủi....

_Chị Hân trưởng phòng gọi chị!

_Cô ta lại định làm gì, lên làm trưởng phòng đã đẩy hết việc cho nhân viên lại còn hổng hách....Hân em kệ cô ta đi.....

_Em không sao đâu....mọi người đừng lo.....

_Chị gọi tôi?

_Đúng là tôi đã đánh giá thấp cô....lẽ dĩ nhiên mà cô cũng có thể đưa chú rể đi...

_Chị gọi tôi về chuyện này...thế thì tôi xin phép....

_Cô đứng đó...

_Vẫn như 5 năm trước...cái gì của chị tôi không cướp....nhưng cái gì của tôi, đừng ai lấy đi được.....

_Đây là nội dung công việc sắp tới...đồng phục công sở cho FPT....ngày này tuần sau cô nộp cho tôi.....

Nó nhìn bản yêu cầu...cười nửa miệng:

_Tôi sẽ cố gắng thừa trưởng phòng.....

_1 mình cô...

_Vâng....

** **

Chào giám đốc

_Chào mọi người, hết giờ rồi chưa về sao?

_Chúng tôi chuẩn bị về đây.....

_Em về trước nhé...chào mọi người....._Hân nói

_Uh....

_Giờ mới hiểu tại sao tổng giám đốc ghét Hân..thì ra bà ta không muốn anh Quân yêu nó....

_Lạ thừa bà muốn công ty đăng sau nhà họ Trịnh....

_Lại còn để cô ả kia làm trưởng phòng thiết kế...có biết gì đâu.....

_Ngày đính hôn bị chú rể bỏ rơi, thảm rồi.....

_Con bé Hân rồi cũng chết với nó....tội nghiệp!!!!

Người của phòng thiết kế ai cũng quý nó...nó đối xử với mọi người rất tốt...bình thường còn giành hết việc về mình.....nên thấy nó chịu uất ức, cả phòng đều khó chịu.....

_Gì đấy em?

_Yêu cầu của FPT mình thiết kế đồng phục cho họ mà...

_Sao em cầm nó?

_Chị Huyền bảo em nghiên cứu rồi thiết kế, tuần sau nộp.....

_Hả?

Quân vận vô lăng, tấp xe vào lề đường....

_Cô ta điên hả?Tại sao bắt em làm 1 mình?Thời gian ấy ai mà làm được

_Không có gì đâu, em sẽ cố

_Anh nói chuyện với cô ta...

_Thôi anh, đây là công việc..anh đừng can thiệp...em khó làm việc sau này...

Dù sao mình cũng có lỗi với chị ấy....

_Không phải tại em.....

_Mà anh về lại nhà cũ rồi ak?

_Uh...

_Hay anh sang bên em đi...còn phòng mà.....có 2 mẹ con ở đó cũng rộng quá....

_Không xa anh được hả?

Quân cười...trông kiểu cười rất ...đều...

_Em sợ anh bỏ bữa.....hôm nào cũng đưa đón thế cũng bất tiện....

_Em không sợ người ta bảo anh với em sống chung ak?

_còn mẹ mà.....hơn nữa từ hôm kéo anh ra khỏi lễ đính hôn, em đã bị coi là đứa con gái không ra gì rồi.....

_thôi, anh không sao đâu....đừng lo.....cùng lắm tối nào anh cũng tới nhà em ăn trực là được chứ gì.....

_UH...anh nhớ đấy.....

21. Chương 21: Thân Thế.....

Chủ nhật, nó ngủ nướng.....mãi mới mò xuống nhà được...

_Mẹ ơi...

Nó chạy khắp nhà chẳng thấy mẹ đâu.....

Chạy vào phòng mẹ, cũng không thấy....đã lâu lắm rồi nó không vào đây.....

Ngồi trên giường mẹ, bỗng 1 tờ giấy xét nghiệm đập vào mắt nó “ UNG THƯ DẠ DÀY GIAI ĐOẠN CUỐI”

Cái gì đây?Sao lại thế này.....mẹ.....sao lại thế được....

Nó rút cục đã làm gì sao ông trời lại đối xử với nó như thế.....tai jsao lại bắt mẹ mắc phải căn bệnh ấy?

_Alo...

_Hân ak, em tới viện Bạch Mai ngay đi, cô bị xuất huyết dạ dày.....

Nó đánh rơi chiếc điện thoại.....vội vàng chạy tới viện.....

Tới nơi nó thấy mẹ đang nằm truyền nước trên giường bệnh.....

_Mẹ.....

Nó vừa khóc vừa gọi

_Sao lại khóc..con gái lớn rồi.....mẹ không sao đâu...bác sĩ bảo tại mẹ ăn uống thất thường....chú ý điều độ lại là khỏi thôi.....

_Mẹ...địnhgiấu con đến bao giờ.....

Nó nấc lên từng tiếng....

_Con biết rồi ak?

Mẹ cười mệt mỏi:

_Đừng buồn con nhé...phải sống tốt khi không có mẹ ở bên.....

_Mẹ không được bỏ con lại...con không thể sống 1 mình được...

_Uh...mẹ sẽ không để con sống một mình đâu.....

Mẹ ngày càng yếu...những đợt trị xạ làm mẹ càng yếu dần...thương mẹ lắm nhưng không biết phải làm sao...nó không dám khóc trước mặt mẹ.Chỉ những khi một mình hay có anh ở bên nó mới bật khóc....

_Xin lỗi, bà là mẹ cô Hân....

_Vâng...

_Tôi là mẹ cháu Quân...

_Vâng...bà tìm đến tôi có chuyện gì?

_Tôi biết bà bị bệnh mà đến thế này là không thích hợp...nhưng tôi vẫn đến...tin bà là người hiểu biết...mong bà khuyên cháu Hân rời xa thằng Quân...vì con bé, nó đã bỏ nhà đi mấy tháng rồi....

_Xin lỗi, tôi thấy 2 đứa rất hạnh phúc..tại sao bà không thể chúc phúc cho 2 đứa nó?

_Bà...tôi cũng không vòng vo nữa.....cháu nhà bà không đủ tư cách bước chân vào nhà tôi....

_Bà nói thế là sao?Tư cách?

_1 đứa trẻ không có cha....gia đình không có chỗ đứng trong xã hội..bà bảo tôi phải chấp nhận sao đây?

_Bà.....

Nó ở ngoài nghe tiếng mẹ ho vội chạy vào....

_Mẹ...mẹ sao thế?

_Bà đi ngay cho tôi....bà không có quyền ở đây nói mẹ tôi như thế!!!!

_Tôi sẽ đi...nhưng cô nhớ...1 đứa như cô sẽ không có tư cách bước chân vào nhà tôi.....

_Tôi cũng không có ý định gọi một người như bà là mẹ.....Tùng Quân yêu tôi, anh ấy sẽ phải lựa chọn.....

_Cô.....bà thấy con gái ngoan của bà chưa?

_Bà không có tư cách nói mẹ tôi....

_Hân con đừng thế_mẹ nó khó nhọc nói....

_Đúng là không có giáo dục.....

_Bà...những gì bà cho tôi hôm nay tôi sẽ trả lại bà.....nhất định...nếu không tôi không là Trần Gia Hân nữa.....

Mời bà đi cho.....

Mắt nó đỏ hoe...nó thương mẹ quá...mẹ đã đau ốm thế này mà còn bị người ta tới mắng...vì nó.....người đàn bà kia.....tôi sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay.....

_Con này....

_Dạ....

_Đừng để ý lời bà ấy nói, dù sao đó cũng là mẹ của Quân...

_Nhưng.....

_Nghe mẹ đi.....

Mẹ có chuyện này muốn nói với con.....con không được ngắt lời mẹ.....

_Vâng

_Con không phải con gái ruột của mẹ.....

_Mẹ

_Thế nên sau khi mẹ qua đời con hãy cầm sợi dây chuyền con vẫn đeo tới Trần Thị.....đó mới là gia đình thật sự của con.....

_Tại sao mẹ?

_20 năm trước.....khi con 4 tuổi...ba mẹ con đi công tác, khi đó mang theo anh trai con sang Mỹ làm thủ tục nhập học bên đó.....nhà chỉ còn con với mẹ_khi đó là người chăm sóc cho con.....Hôm đó, nhà xảy ra hỏa hoạn...tất cả cháy rụi...mẹ chỉ kịp ôm con rồi chạy đi.....mẹ sợ đó không phải một tai nạn...ngày con bé đã 1 lần bị bọn xấu bắt đi....vì thế, bố mẹ lo sợ mới phải đem anh con sang Mỹ học.....Chạy thoát khỏi đám cháy, mẹ nghĩ sẽ đợi ba mẹ con về....nhưng nghĩ đi nghĩ lại mẹ muốn con có 1 tuổi thơ bình yên chứ không phải lúc nào cũng cận kề vạ sấm mà vẫn lo tới an toàn.....Vì thế, mẹ mang con ra Hà Nội...bắt đầu lại cuộc sống.....ba mẹ con không ai biết được con còn sống.....Khi con học xong cấp 3, mẹ định nói ra nhưng tại mẹ ích kỷ..mẹ sợ con xa mẹ...xin lỗi con.....

_Mẹ sao mẹ giấu con...sao lại thế? tại sao con không phải là con mẹ chứ?

_Mẹ xin lỗi...ba mẹ con cũng rất yêu con...con phải trở về với họ.....mẹ đã mang con đi 20 năm, mẹ có lỗi với họ

_Mẹ đừng nói thế.....mẹ nuôi dưỡng con bao nhiêu năm nay.....

_Đấy là yêu cầu cuối cùng của mẹ.....con phải trở về

_vâng.....

_Con sẽ không cô đơn đâu.....con nhớ phải hạnh phúc.....Quân yêu con thật lòng...nên đừng hận mẹ cậu ta.....

Đó cũng là lời cuối cùng mẹ nói với nó....mẹ đã đi tới một nơi rất xa....nơi đó có gì mà mẹ nỡ bỏ con ở lại một mình.....

22. Chương 22: Gia Đình

1 tháng sau.....

Chuyến bay mang số hiệu 58372 Hà Nội_Thành phố Hồ Chí Minh....sẽ khởi hành trong 30 phút nữa....đề nghị quý khách hoàn thành các thủ tục....

Nó quyết định vào Sài Gòn...tìm gia đình nó.....để lại bức thư cho Quân...

“Anh ak, em phải đi.....

Đi để quên được những đau khổ của quá khứ...

Em yêu anh...chỉ 1 mình anh thôi...

Nhưng người em hận nhất là mẹ anh....

Những chuyện mẹ anh làm với em...em có thể bỏ qua.....kể cả chuyện bà ấy bắt em phá bỏ giọt máu của anh.....

5 năm trước, em vẫn ngây thơ nghĩ rằng khi có con, bà ấy sẽ chấp nhận em.....nhưng bà ấy chỉ lẳng lặng nói “ phá đi”

Em không muốn....nhưng chính cái hôm tai nạn xảy ra....em đã mất con.....

Xin lỗi vì giấu anh tới tận bây giờ.....

Trước lúc mẹ mất, chính bà ta đã tới nói vào mặt mẹ em là không chấp nhận một đứa không có cha như em là con dâu.....

Em không cho phép ai thương tổn mẹ em...kể cả đó có thể là mẹ chồng em.....

Yêu em, anh sẽ phải lựa chọn giữa mẹ và em.....

Sẽ rất khổ cho anh.....

Thế nên mình chia tay anh nhé..chia tay để anh tìm một tình yêu ít mệt mỏi hơn.....để anh vẫn là đứa con ngoan của mẹ anh!!

Đừng tìm em nữa.....

Rồi em sẽ về...nhưng em sẽ không còn là Gia Hân trước kia nữa đâu anh!”

TRẦN THỊ.....

_Xin lỗi chị cho tôi gặp chủ tịch Trần.....

_Chị có hẹn trước không ạ?

_Tôi không hẹn trước.....

_Xin lỗi, tôi không thể để chị vào được.....

_Vậy chị có thể giúp tôi đưa sợi dây này cho ông ấy không?

_Vâng...chị chờ chút....chị là?

_Tôi là Trần Gia Hân...

_Thưa chủ tịch, có người đưa cho chú cái này ạ?

Ông Nam nhìn vào sợi dây chuyền có mặt đá hồng ngọc....sợi dây đó là của con gái ông.....ông không còn giữ được bình tĩnh nữa.....ông hỏi cô thư ký:

_Ai đưa cho cô cái này?

_Một cô gái trẻ..cô ấy nói tên là Trần Gia Hân!

_Cô mau mời cô ấy vào.....

Cánh cửa phòng làm việc lại một lần nữa mở ra.....

Cô gái trẻ bước vào....không còn nghi ngờ gì nữa....cô bé giống hệt vợ ông.....

_cháu chào bác.....

_Chiếc vòng này...

_Là của cháu...từ nhỏ cháu đã mang nó....

_...con của ba.....

_Ba.....

_Nào đừng khóc..... Ba vẫn tin là con còn sống mà....con về là tốt rồi...ba mẹ có lỗi với con nhiều quá....

_Ba đừng nói thế...có ai muốn như thế đâu....

_Thôi, về nhà đi....ba đưa con gặp mẹ....bao nhiêu năm qua bà ấy nhớ con lắm...lúc nào cũng ân hận vì năm ấy để con 1 mình ở nhà....

Biệt thự nhà họ Trần.....

Có lẽ đó là ngày vui nhất của ông bà Nam...đưa con gái tưởng chừng đã không còn lại quay về....mừng mừng tủi tủi.....

Nó có 1 gia đình...có ba mẹ thương yêu nó...anh trai quan tâm hết mực.....giờ nó là con gái của Trần thị_tập đoàn lớn nhất nước hoạt động ở hầu hết các lĩnh vực.....

Về nhà được hơn 1 tháng nó nói với anh:

_Em muốn đi làm.....

Phong nhìn nó rồi nói:

_Thời gian qua em vất vả rồi.....cứ chơi 1 thời gian nữa cho thoải mái...hay đi châu Âu đi....

_Em còn việc phải làm mà....

_Việc gì?

_Nhưng anh phải giúp em.....

_Uh....

_Em phải trở ra Hà Nội...

_Sao lại thế?Em ở nhà không quen ak?

_Không phải...em còn dang dở chút việc ngoài đó...giải quyết xong em mới yên tâm về đây làm em gái anh.....thế nên anh nói với ba mẹ giúp em....

_Anh không biết đâu....

_Anh.....

Nó kéo tay Phong trông y như con nít.....Cũng thương em cậu khê gật đầu....

Phòng khách....

_Ba mẹ con có chuyện muốn nói...

_Chuyện gì con....

_Con muốn ra Hà Nội..

_Gì vậy con?Vừa về với ba mẹ lại đòi đi là sao?

_Con giải quyết chút việc...sẽ không lâu đâu....

Ông Nam nói:

_Uh..thôi con lớn rồi..tự quyết định cũng được.....Nhưng để anh Phong đi cùng con...ra cơ sở ngoài đó cũng tốt....

_Không cần đâu ba....

_Ba không yên tâm...đằng nào cơ sở ngoài đó cũng cần người quản lý....

_Con đồng ý ba ạ!Để con với em ra....

_Thế cũng được ba ạ!

_Có 1 chuyện nữa....ba phải giúp con.....

_Con nói đi....

_Con muốn 1 công ty thời trang....

_Ba sẽ lập cho con...

_Không...con muốn mua lại công ty MORE.....

_Sao phải là công ty đó.....đó là công ty con của Quân Phát....

_Con không muốn nói lý do.....ba giúp con đi ...đây là yêu cầu đầu tiên của con mà.....mẹ.....mẹ nói dùm con với.....Ba tin con đi...con không phải kiêu tiểu thư quậy phá đâu...con đã làm ở đó gần 3 năm rồi....với lại họ còn thiếu con 1 món nợ....

_Nợ?

_Những gì đã qua với con ba mẹ không biết được đâu!!!Con không muốn nhắc lại nữa...Con xin phép lên phòng trước....

_Phong con điều tra xem em con có vấn đề gì với công ty đó.....

** **

_Ba con đã nói chuyện với bạn thân của em ngoài đó...cô ấy nói, em yêu con trai của Quân Phát....nhưng mẹ cậu ta không đồng ý..dứt khoát chia cắt.....đã 2 lần bà ta mang tiền ra đặt điều kiện với em.....5 năm qua, bà ta vẫn không buông tha....còn nữa, trước ngày dì Dung mất, bà ta đến và nói em là người không cha, không có giáo dục.....nhất định sẽ không chấp nhận 1 người con dâu như thế..

_Thật là quá quái...bà ta dám.....con bé sao nó không chịu nói chứ???

Người khinh thường con gái tôi, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.....

Con hãy thu thập cổ phiếu của MORE....bằng mọi giá phải dành được ghế chủ tịch của công ty đó.....

23. Chương 23: Trả Lại Những Gì Đã Nhận...em Là Người Tàn Nhẫn?

Từ lâu Trần thị đã là tập đoàn lớn mạnh nhất nước...sức ảnh hưởng rất rộng....những công ty con của Trần Thị hoạt động ở hầu khắp các lĩnh vực ...từ điện tử, xây dựng, nhà đất, đá quý tới ngành giải trí.....

Chiếc xe limo đỗ xích trước cửa công ty MORE.....

Một cô gái bước ra.....sang trọng...vẫn vẻ lạnh lùng mà cao ngạo ấy....

2 tháng.....tôi sẽ trả lại cho bà nguyên vẹn những gì đã cho tôi.....chẳng phải công ty này là tâm huyết cả đời bà sao??

_Anh vào trước đi, em xuống phòng thiết kế chút....

_UH...lúc anh gọi điện thì lên ngay nhé....

_Vâng.....

Chào mọi người.....

_Hân...đi đâu mất tiêu vậy.....

_Em về nhà.....

_Mọi người lo quá...có quyết định buộc em thôi việc rồi đây...

Nó cười tươi:

_thật hả chị....họ vội quá rồi.....

_Sao em còn cười được.....

_Không biết ai đuổi ai đâu...các chị đừng lo cho em

Em giờ khác trước rồi....

_Cô đến để thu dọn đồ đạc à?

Huyền từ trong phòng ngạo mạn đi ra..nó cũng cười nhếch môi....

_Tôi nghĩ mình mới là người nói câu đó....

_Cô nghĩ mình đang nói gì hả?

_Tôi với cô cá cược nhé.....2 tiếng nữa quyết định buộc nghỉ việc của cô sẽ có trên bàn.....chờ xem.....

Nó quay mặt đi.....

_Tối em mời mọi người ăn cơm...em đi đây.....

Phòng họp hội đồng quản trị...

_Xin lỗi đã phá ngang buổi họp của các vị....

_Anh là....

_Tổng giám đốc Trần Thị.....

Bà Lam vội hỏi:

_Anh tới đây có việc gì....

_Thì ra đây là chủ tịch kiêm tổng giám đốc MORE à?Nghe danh đã lâu.....hôm nay tôi tới đây là thông báo với quý vị một thông tin có ảnh hưởng trực tiếp tới quý vị.....

Trần Thị có trong tay 51% cổ phần của MORE, với quyền cổ đông lớn nhất, hôm nay chúng tôi chính thức lấy quyền điều hành công ty....

51% con số vừa đủ để không ai có cơ hội lật lại....đủ để cái ghế chủ tịch ấy vững chắc...

_Anh....anh nói cái gì....

_Chắc quý vị cũng nghe rõ....tôi nghĩ ở đây chỉ có bà là chưa biết thông tin này thôi.....

Bà Lam sững sờ nhìn hội đồng....không ai nói 1 câu nào....

_Các vị sao lại bán đứng chúng tôi...chúng ta đã cùng nhau gây dựng công ty....tại sao mọi người?

_Bà đừng trách họ...có trách hãy trách mình đã đắc tội với 1 người.....

_Đó là ai?

_Rồi bà sẽ biết thôi

Cửa phòng họp bật mở.....nó bước vào dưới sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.....

Đây chẳng phải là trưởng phòng thiết kế trước kia sao...

Cô gái đã phá vỡ lễ đính hôn của Tùng Quân

_Hân!

_Em xin lỗi.....

Nó đi qua Tùng Quân mà chỉ nói duy nhất 1 câu.....

“ Giới thiệu với mọi người đây là cô Trần Gia Hân sẽ là tổng giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị của MORE.....”

_Bà ngạc nhiên chứ?

_Tại sao cô có thể?

_Quên không nói với bà.....đứa trẻ không có cha, không có giáo dục 2 tháng trước bà gặp giờ là con gái của chủ tịch tập đoàn Trần Thị.....

Tôi đã nói rồi....bà sẽ phải trả giá gì những gì bà đã làm....

_Cô.....

_Từ bây giờ tôi chính thức điều hành công ty....mong các vị giúp đỡ.....

Nó đã hoàn thành cái việc nó phải làm...Trở về phòng làm việc, nó nói với thư ký

_Cô báo giúp tôi...triệu tập các giám đốc bộ phận, trưởng phó phòng 2 tiếng nữa họp...

_Vâng.....thưa tổng giám đốc....

_Được chưa em gái?

_Sao không vui như em nghĩ hả anh?

_Em nghĩ tới Quân ak?

_Vâng..có thể quyết định này sẽ làm em mất anh ấy mãi.....

_Nếu yêu em, cậu ấy sẽ hiểu.....mình thu mua cổ phiếu hoàn toàn quang minh chính đại...anh không dùng chút thủ thuật nào...nên em có thể ngẩng cao đầu...em không có lỗi với cậu ấy.....hiểu không?

_Dạ.....

_Anh về công ty đây.....em muốn đi đâu thì đi nhưng chiều phải về nhà đó....

_Vâng.....

Phòng họp.....

_Có sếp mới ak?

_Uh....

_Ai mà có thể giành được ghế chủ tịch của MORE đằng sau công ty còn Quân Phát mà....

_Nghe nói đó là Trần Thị.....

_Trần Thị?Họ lại muốn thời trang nữa ak?Sao lại có hứng thú với công ty này?

_Tôi cũng như chị thôi...sao biết được....

Nó bước vào, ung dung đi tới ghế chủ trì....

_Cô sao lại ngồi đó.....đừng nói cô không biết đó là ghế của tổng giám đốc....Huyền khinh khinh nhìn nó.....

_Đương nhiên là tôi biết....mọi người biết tôi rồi...tôi không dài dòng nữa..từ hôm nay tôi chính thức nắm quyền điều hành mọi hoạt động của công ty.....

_Cô tại sao có thể?

_Giờ đây tôi là cổ đông lớn nhất của công ty này.....

và quyết định đầu tiên của tôi là buộc cô thôi việc.....đây là quyết định.....

_Cô dám.....

_3 tháng làm trưởng phòng cô đã làm sai những gì tôi không cần phải nói..cô tự biết đường mà lo liệu đi.....

_Cô nghĩ cô có thể điều khiển được tôi sao?

_không phải chỉ cô....nếu tôi thích thì đến cả công ty nhà cô tôi cũng không bỏ qua?Đừng khiêu khích tính hiếu thắng của tôi.....

_Nực cười..cô nghĩ mình là ai?Công ty nhà tôi đâu phải một công ty nhỏ?Người duy nhất có thể hạ được chúng tôi là Trần thị...tôi nghĩ Trần thị cũng không hứng thú với chúng tôi như vậy....

Nó xoay xoay cây bút trong tay...

_Cô sẽ thế nào khi tôi nói tổng giám đốc Trần Thị là anh trai tôi?

_Cô....chẳng lẽ cô là.....

_Cô nói đúng rồi đấy...nên đừng cố chọc tôi...không có lợi đâu...

Mời cô đi cho.....

Cô ta uất ức bỏ đi...đáng ra nó không hứng thú với cô ả nhưng tính kiêu căng ấy vẫn cần người dẹp bỏ nó.....cô ta nghĩ mình là đại tiểu thư thì thế sao?Nhảm rồi....

_Xin lỗi các anh chị, không đáng để mọi người xem cảnh này.....

_Không sao.....tổng giám đốc

_Mọi người cứ gọi em như trước kia đi...em quen rồi.....

Quân không đến.....Huyền cũng đi.....nó không cần tiếp tục diễn vai ấy nữa.....trở về là nó.....nó tôn trọng mọi người ở đây.....

_Công việc sau này mong mọi người giúp đỡ....em cũng chưa quen việc quản lý....Vị trí trưởng phòng thiết kế em nghĩ để chị Mai đảm nhiệm.....mọi người có ý kiến gì không ạ?

_Hân làm ở phòng thiết kế hiểu rõ năng lực mọi người nên cứ quyết định đi....

_Mọi chức vụ khác em sẽ không thay đổi...các hoạt động cứ như trước kia....sau này sẽ điều chỉnh sau.....

Cuộc họp kết thúc ở đây.....cảm ơn mọi người.....

24. Chương 24: Em Sẽ Quên.....

Nó về lại căn nhà xưa....

Quân đứng chờ sẵn ở cửa...

_Anh...

_Sao em trở nên như thế?

_Em đã nói với anh rồi...em không thể chịu uất ức mãi được...lòng tự tôn của em đã bị mẹ anh dẫm dưới chân từ 5 năm trước....mẹ em cũng bị bà nói những lời lẽ chẳng mấy tốt đẹp.....anh nghĩ em sẽ chịu đựng mãi sao?

_Anh xin lỗi.....

_Anh không có lỗi.....

_Chuyện đứa con...?

Nó cười buồn:

_Qua rồi anh ạ....anh đừng bắt em nhớ lại nữa....

_Sao lúc ấy em không nói với anh?

_Nói với anh để làm gì? Mẹ anh cũng đâu chấp nhận em.....

_Anh có thể lo cho em mà....

_Thôi anh ạ, chuyện qua rồi.... giờ đây, anh với em cũng không còn gì nữa....anh không phải bận tâm....

_Sao không còn gì? Em định giữ bỏ tất cả sao?

_Nếu không thì sao? Anh sẽ cưới em chắc? Cưới người đã cướp công ty của mẹ anh?

_Anh...

_Dù sao anh cũng là con trai bà ấy....quên em, anh sẽ không còn khổ sở nữa...đừng lo cho em...em vẫn sống tốt....

_Hân!

Quân nắm tay nó, nó rút tay ra.....

_Để em đi....Em sẽ quên anh.....Anh cũng thế nhé!

Em sợ sau này chúng ta sẽ tiếp tục gặp nhau....em chưa muốn dừng lại.....em sẽ đợi ngày mẹ anh phải cầu xin em tha thứ....

Cậu lặng đứng nhìn người con gái ấy đi xa dần....xa khỏi cuộc sống của cậu....đã hết thật rồi...những ân oán...tính toán đã giết chết tình yêu ấy.....Ai đúng ai sai.....Cô bé ngày xưa giờ đã trở thành 1 người mang đầy thù hận....Cậu phải làm gì đây? Mẹ và người yêu.....Vốn dĩ không thể lựa chọn.....cuộc sống này.....quá rắc rối....

Hân ơi, anh biết em đau hơn anh rất nhiều...tại sao em phải làm khổ mình như thế.....

Anh không thể đứng nhìn em sống trong thù hận.....nhất định anh sẽ tìm lại cô bé của anh.....đưa cô bé ấy trở về....

“_Lớn rồi mà vẫn xây lâu đài cát hả nhóc?

_kệ....Anh không được phá của em....

_Anh không phá thì sóng cũng đánh tan...để anh phá còn hay hơn.....

_Không được.....anh bỏ tay ra.....

_Em làm gì anh nào...a thích thế.....

Á...anh chết với em.....

Nó đuổi theo anh trên bãi cát dài....chạy mãi nhưng không kịp....nó nghĩ ra một trò..

_A....đau quá....

Anh vội quay lại:

_Sao không?

_Chân em đau quá không đi được rồi....

_Đâu anh xem nào....

Anh cúi xuống...bất chợt bị nó kéo giập tay....ngã xuống cát...

_haha, anh ngã rồi nhá...

_Em lừa anh à.....”

Anh sẽ tìm lại nụ cười ấy, ngốc của anh ạ!

Tình yêu ấy như chiếc thuyền con, phải vượt qua bao nhiêu sóng gió, chiếc thuyền lênh đênh giữa biển...nhưng nhất định có một ngày nó sẽ về tới bờ.....về tới bến đỗ của nó.....

Quân mỉm cười.....

Xa xa phía chân trời.....một chiếc cầu vồng bắc ngang nền trời sau những ngày mưa tầm tã.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-lau-em-se-quen>